

DZIENNIK ZARZĄDU MIEJSKIEGO w ŁODZI

WYCHODZI 15 KAŻDEGO MIESIĄCA

WYDAWCA: ZARZĄD MIEJSKI w ŁODZI

REDAKCJA I ADMINISTRACJA:

ŁÓDŹ, PLAC WOLNOŚCI NR 14, POKÓJ NR 14, TELEFON 218-03

PRENUMERATA:

kwartalnie	Zł. 3.—
półrocznie	" 6.—
rocznie	" 12.—
pojedynczy zeszyt	" 1.—

CENY OGŁOSZEŃ:

1 strona przed tekstem	Zł. 150.—
$\frac{1}{2}$ " " " "	80.—
1 " za tekstem	100.—
$\frac{1}{2}$ " " " "	60.—
drobne po 10 groszy za wyraz.	

Treść zeszytu 8-go z dnia 15 sierpnia 1937 roku.

1. Marian Dura — Zadania oświaty pozaszkolnej w Łodzi	529
2. Tezy	540
3. Sprawozdanie z działalności Publicznych Szkół Doksztalających Zawo- dowych za rok 1936/1937.	543
4. Przegląd ustawodawstwa	554
5. Protokół 1 Posiedzenia Rady Przybocznej przy Tymczasowym Prezy- dencie miasta Łodzi z dnia 22 lipca 1937 roku.	557
6. Wykonanie budżetu Zarządu Miejskiego w Łodzi za czas od 1. IV. do 31. VII. 1937 roku.	562
7. Sprawozdanie finansowe Zarządu Miejskiego w Łodzi za czas od 1 kwiet- nia do 31 lipca 1937 roku	564
8. Kronika: I. Ogólna. II. Z życia Samorządu Miejskiego w Łodzi	565
9. Ruch służbowy pracowników etatowych Zarządu Miejskiego w Łodzi za miesiąc czerwiec 1937 roku	572
10. Statut Zarządu Miejskiego w Łodzi z dnia 23 lipca 1937 roku o opłacie administracyjnej	573
11. Okólniki	585
12. Obwieszczenie	586
13. Ogłoszenia	586

ZADANIA OŚWIATY POZASZKOLNEJ w ŁODZI.

„Potęga państwa nowoczesnego nie polega jedynie na mechanicznej jego sile obronnej, ale na jego mocy gospodarczej, na jego roli i znaczeniu w pracy przy budowie wartości kulturalnych ludzkości; jeżeli nawet chodzi o obronność w ścisłym znaczeniu tego słowa, to przekonał się, że siła obrony spoczywa nie tylko na barkach żołnierza, ale i na wytrzymałości moralnej całego narodu, a więc każdego obywatela, świadomie związanej z państwem wszystkimi swoimi interesami.

Z tego wynika, że wydobyć obywatela z niewolnictwa duchowego, a często ze stanu dziczyzny duchowej jest nie tylko wskazaniem humanitarnym przywrócenia go do godności człowieka, ale potrzebą społeczną o wielkiej wartości praktycznej, jest podstawą racjonalnej organizacji dla dobra całego społeczeństwa”.

Tak określił zadania oświaty pozaszkolnej w artykule pt. „Zadania samorządu wobec potrzeb kulturalno-oświatowych ludności miejskiej” człowiek zasłużony na polu działalności oświatowej, twórca oświaty pozaszkolnej w Łodzi z okresu pierwszych lat niepodległości, ówczesny ławnik Wydziału Oświaty i Kultury ś. p. dr. Stefan Kopciński.

Jeżeli te słowa ś. p. d-ra Stefana Kopcińskiego dzisiaj na czele sprawozdania umieszczamy, to czynimy to w przeświadczeniu, że jak wówczas przed 18 laty, tak i dziś w pracy oświatowo-kulturalnej instytucji oświaty pozaszkolnej w Łodzi te same cele są aktualne, gdy idzie o wytyczenie kierunku działalności tych placówek.

Rozkaz Marszałka Śmigłego Rydza, wzywający naród polski do zespolenia wszystkich sił w pracy nad podniesieniem odporności narodu i zapewnieniem bezpieczeństwa i obrony naszemu państwu — tak każe nam tę pracę pojmować.

To też w tym duchu usiłowaliśmy ją w roku szkolnym 1936/37 prowadzić. Ilustracją prac w tym zakresie podjętych i zamierzeń na przyszłość jest poniższe sprawozdanie.

Zarząd Miejski w Łodzi prowadził w roku sprawozdawczym następujące instytucje z zakresu oświaty pozaszkolnej:

Kursy dla dorosłych i młodzieży w zakresie 7 klas szkoły powszechnej,

Kursy Społeczne (Uniwersytety Powszechne),

Świetlice dla młodzieży,

Kursy i Świetlice dla więźniów.

Uzupełniały działalność wymienionych instytucyj wykłady publiczne i wykłady dla słuchaczy Kursów Społecznych, organizowane raz w tygodniu w lokalu Gimnazjum Miejskiego im. Marszałka Józefa Piłsudskiego, bezpłatne przedstawienia w teatrach łódzkich, bezpłatne koncerty oraz wycieczki do miejskich muzeów: im. Bartoszewiczów, Etnograficznego i Przyrodniczego, połączone z wykładami z zakresu historii sztuki, dziejów kultury i popularyzującymi zagadnienia przyrodnicze.

Nadto słuchacze Kursów dla dorosłych i młodzieży i Kursów Społecznych brali udział w wycieczkach naukowych, związanych z programem nauki, a organizowanych przez nauczycielstwo.

Dla dokładniejszego zobrazowania całokształtu prac omówimy kolejno każde z wymienionych poczynąń.

Kursy dla dorosłych i młodzieży.

Kursy dla dorosłych i młodzieży w zakresie 7 klas szkoły powszechnej rozmieszczone były w następujących punktach miasta:

- Nr. I — ul. Andrzeja 24
- „ II — „ Sosnowa 32
- „ III — „ Piotrkowska 249
- „ IV — „ Franciszkańska 76.

Kursy mieściły się w lokalach publicznych szkół powszechnych. Miały one za zadanie umożliwienie ukończenia 7-klasowej szkoły powszechnej osobom dorosłym, które pragnęły szkołę powszechną ukończyć, a w młodości nie mogły tego dla różnych powodów osiągnąć oraz młodzieży, która już opuściła szkołę nie ukończywszy jej, a następnie objawiała chęć jej ukończenia. Na Kursy zgłaszała się młodzież w wieku od 14 lat do 18 i dorośli od 18-tu lat wzwyż do 60. Nauka odbywała się wieczorami między godzinami 18 a 21³⁰ i trwała dla klas niższych od 15 września 1936 r. do 15 maja 1937 r. oraz dla klas 7-myh od 15 września 1936 r. do 21 czerwca 1937 r.

Na Kursy przyjmowano wszystkich, którzy pragnęli się uczyć i odpowiadali przepisom ustalonym przez władze szkolne dla tego rodzaju instytucyj. Przyjmowano mężczyzn i kobiety. W poszczególnych ogniskach organizowano głównie klasy V, VI i VII szkoły powszechnej. W niektórych istniały klasy wstępne, odpowiadające niższym klasom szkoły powszechnej. W dwóch ogniskach istniały komplety dla analfabetów i półanalfabetów.

Organizację poszczególnych ognisk ilustruje następujące zestawienie:

Stan liczbowy Kursów Doksztalcających przedstawiał się przy końcu roku szkolnego 1936/37 następująco:

K u r s y	Ogólna ilość słuchaczy	Mężczyzn	Kobiet	Młodocianych	Dorośli	Dopuszczono do egz. końc.		Złożyło egz. końcowe	
						Młod.	Dorosl.	Młod.	Dorosl.
M. Kursy Dokszt. dla dorosł. i młodz.									
Nr I.	168	108	60	69	99	11	10	10	9
Nr II.	207	178	29	150	57	93	28	73	20
Nr III.	174	156	18	132	42	20	18	20	18
Nr IV.	145	118	27	90	55	21	18	15	14
Razem	694	560	134	441	253	145	74	118	61

Wśród słuchaczy Kursów największy procent stanowili robotnicy i rzemieślnicy, było ich w stosunku do ogólnej ilości blisko 80%.

Ogółem świadectwo z ukończenia 7 klas szkoły powszechnej otrzymało 179 osób. Świadectwo to jest równoznaczne ze świadectwem ukończenia siedmioklasowej publicznej szkoły powszechnej.

W roku szkolnym 1936/37 przewodniczącymi Komisji Egzaminacyjnej mianował Inspektor Szkolny Łódzki Miejski kierowników Kursów Doksztalcających.

Słuchacze Kursów wykazywali wiele zapału do pracy i wytrwałości. Wzruszający był zwłaszcza widok dorosłych, którzy z wysiłkiem pokonywali trudności jakże zawilej dla nich sztuki czytania i pisania; a jednak w pracy trwali i osiągnęli poważne rezultaty. W klasach wyższych uderzał poważny stosunek do pracy nad zdobyciem nowych dziedzin wiedzy. Prace piśmienne i odpowiedzi na lekcjach świadczyły nieraz o dojrzałości umysłowej i doskonałym wyrobieniu językowym. Prace niektórych słuchaczy wyróżniały się walorami literackimi.

Młodzież w wieku od 14 do 18 lat przedstawiała element trudniejszy pod względem wychowawczym. Młodocianych słuchaczy skupiano w klasach oddzielnych od dorosłych, by móc otoczyć ich specjalną opieką i stosować metody dydaktyczne i wychowawcze dostosowane do ich psychiki. Skupianie dorosłych i młodzieży w jednym ognisku, jakkolwiek korzystne wychowawczo pod pewnymi względami, powoduje jednak znaczne trudności dla szkoły.

Dlatego w przyszłości należałoby pewne szkoły przeznaczyć tylko dla dorosłych, inne dla młodzieży. W klasach dla młodocianych słu-

chaczów wyraźnie zaznaczał się w ciągu roku korzystny wpływ wychowawczy szkoły. Burzliwy i niesforny z początku element zmienił się widocznie na korzyść pod wpływem umiejętnie stosowanych metod wychowawczych i wdrożenia go do pracy.

Świadczą o tym wyniki egzaminów końcowych:

Promowano młodocianych słuchaczy w roku sprawozdawczym 411.

Uzyskało świadectwa ukończenia 7 klas szkoły powszechnej 118.

W listopadzie ubiegłego roku wizytował Kursy przy ul. Sosnowej 32 Kurator Okręgu Szkolnego Warszawskiego W. Ambroziewicz. Interesował się sprawami Kursów i warunkami życiowymi słuchaczy. Kurator zwrócił uwagę na konieczność zaopatrzenia dorosłych w odpowiednie dla ich psychiki podręczniki. Starania w tym kierunku zostały we wszystkich ogniskach Kursów poczynione. Stosowane są obecnie inne podręczniki dla dorosłych, inne dla młodocianych. Przy Kursach w każdym ognisku istniały świetlice. Skupiały one słuchaczy w ciągu jednego dnia w tygodniu lub w czasie dni wolnych od nauki. Świetlice były terenem towarzyskiego życia. Słuchacze spędzali w nich czas na grach i zabawach oraz przygotowywali się do uroczystości okolicznościowych i występów artystycznych. Odbywały się tam również pogadanki wygłaszane przez nauczycieli i słuchaczy.

Uroczystości obchodzono we wszystkich ogniskach święta państwowe 11 Listopada i 3 Maja, rocznice powstań narodowych i Imieniny Pana Prezydenta Rzeczypospolitej. Wszystkie ogniska Kursów wzięły udział w żałobnej uroczystości z okazji drugiej rocznicy zgonu Marszałka Józefa Piłsudskiego, zorganizowanej dla instytucyj oświaty pozaszkolnej w dniu 12 maja rb. w auli Miejskiego Gimnazjum im. J. Piłsudskiego przy ul. Sienkiewicza 46. W uroczystości zakończenia roku szkolnego w instytucjach oświaty pozaszkolnej, która odbyła się dnia 13 czerwca rb. w Teatrze Miejskim, świetlice Kursów wzięły wybitny udział i zaprodukowały dorobek swej całorocznej pracy, wypełniając program produkcjami artystycznymi.

Przy świetlicach istniały biblioteki, które krzewiły zamiłowanie do czytania i dostarczały lektury pomocniczej na lekcje. Biblioteki wymienione zaopatrzone w ub. roku w Przewodnik Świetlicowy i Zbiorowe Wydanie pism Marszałka Józefa Piłsudskiego.

Kursy Społeczne.

Kursy Społeczne prowadzone są przez Zarząd Miejski w następujących punktach miasta:

Nr I — ul. Rzgowska 62,

„ II — „ Prusa 15

„ III — „ Sienkiewicza 46 (lokal Gimnazjum Miejskiego).

Kursy Społeczne są właściwie instytucją, odpowiadającą pojęciu uniwersytetów powszechnych. Organizację swą opierają na statucie zatwierdzonym przez Kuratorium Okręgu Szkolnego Warszawskiego pismem z dnia 7 kwietnia 1936 roku Nr 4936/36.

Praca na Kursach Społecznych trwa 2 lata.

Kurs I obejmuje następujące przedmioty: 1) Język polski, 2) Historia, 3) Geografia, 4) Przyrodoznawstwo, 5) Higiena, 6) Arytmetyka.

Kurs II: 1) Język polski, 2) Historia, 3) Psychologia, 4) Prawo, 5) Ekonomia, 6) Socjologia, 7) Geografia gospodarcza, 8) Chemia i fizyka, 9) Rachunkowość praktyczna.

Kursy mają za zadanie umożliwić zdobycie wiedzy zwłaszcza z zakresu nauk społecznych osobom dorosłym w wieku od 18 lat wzwyż, które wykażą się świadectwem ukończenia szkoły powszechnej lub złożą odpowiedni egzamin.

Z Kursów Społecznych korzystały szerokie warstwy społeczeństwa miejscowego zwłaszcza robotnicy, rzemieślnicy, biuraliści, handlowcy itp. mężczyźni i kobiety.

Prace na Kursach Społecznych w roku sprawozdawczym ilustrują następujące zestawienia:

Czas pracy na Kursach Społecznych trwał od 1 października ub. r. do 1 maja br. Świetlica na II Kursach czynna była do 1 czerwca.

Stan liczbowy Kursów Społecznych przedstawiał się przy końcu roku szkolnego 1936/37 następująco:

K U R S Y	Ogólna ilość słuchaczy	Mężczyzn	Kobiet	Od lat 18 do 21	Powyżej lat 21
Miejskie Kursy Społ. Nr I	88	55	33	24	64
" " " " II	77	59	18	22	55
" " " " III	61	39	22	19	42
	226	153	73	65	161

Wśród słuchaczy Kursów Społecznych największy procent stanowili robotnicy i rzemieślnicy. Było ich w stosunku do ogólnej ilości słuchaczy blisko 90%.

Słuchacze Kursów Społecznych to ludzie życiowo wyrobieni, wykazujący wyraźny światopogląd życiowy, to robotnicy przeważnie na Bałutach i Chojnach; w śródmieściu poza elementem robotniczym zjawiają się także i przedstawiciele innych warstw społecznych.

Słuchacze Kursów Społecznych przychodzą z wyraźnym celem do tych instytucyj. Pragną poważnej wiedzy, zwłaszcza z zakresu nauk społecznych i przyrodniczych. Mniej interesują ich zagadnienia literackie czy estetyczne.

Twarda dola życia łódzkiego robotnika zmusza go do szukania odpowiedzi na wiele ważnych życiowych spraw z ich życia, z życia fabryki, życia społeczno - państwowego. Wiedzę poważną cenią i umieją ją odróżnić od powierzchownego oświecania ludu „inteligencekiego”. Dlatego nie łatwo zadowolić ich wymagania. Ale wykładowcy rzetelni, poważni przedstawiciele nauki, a przy tym ludzie z otwartą głową i sercem gorącym, ludzie nie tylko z ksiąg mądrości ale z niewyczerpanego nigdy źródła doświadczeń życiowych i znajomości jego zawiłych zagadnień i wiecznych sprzeczności, czerpiących materiał na swoje pogadanki naukowe czy wykłady, są w tym środowisku szanowani jako ci, co przynosząc wiedzę niosą z nią również pokrzepienie serc i dają moc na wytrwanie w walce z ciężką dolą bezrobotnego — a wspinającego się ku słońcu człowieka. Zespół poważnych prelegentów, znających środowisko, w którym pracują, już posiadamy. Inni się wyrabiają i ze słuchaczami pracując sami od nich wiele się uczą o życiu, o biedzie — o twardym życiu i dumnych i górnych wzlotach tych, co marzą o lepszym urządzeniu świata, a sami znoszą nieraz biedę i cierpią. Tym ludziom trzeba ciepłych i pokrzepiających słów o Polsce, o jej możliwościach rozwojowych, o tym, że to właśnie od nich, gdy mięśnie i mózgi wyteżą, zależy także — że będzie potężna, bogata, że nie macocha jest, a dobrotliwą matką, kochającą wszystkich synów, którzy dla niej są równi, bo do pracy dla niej powołani. Takich prelegentów już mamy pewną ilość, którzy do tej pracy są przydatni. Inni się wyrabiają, ale swój obowiązek wszystkie rzetelnie starali się spełnić.

Kursy Społeczne na Bałutach, ul. Prusa 15, uzyskały w roku sprawozdawczym podstawy rozwojowe. Mają własny lokal ze świetlicą, będzie tam także pomieszczona biblioteka dla dorosłych. Lokal miły, schludny. Należy tylko zaopatrzyć go w niezbędne pomoce naukowe, zwłaszcza z zakresu nauk przyrodniczych i z wiarą w człowieka i ufnością w lepszą przyszłość — rozpocząć pracę na nowo w przyszłym roku szkolnym.

Wykłady publiczne i wykłady dla słuchaczy Kursów Społecznych, odczyty, przedstawienia teatralne i koncerty. Uzupełniały codzienną pracę na Kursach dla dorosłych i młodzieży oraz na Kursach Społecznych:

Wykłady, wygłaszane przez pozyskanych dla tej pracy prelegentów, na tematy z różnych dziedzin wiedzy, możliwie tematy aktualne.

Wykłady te cieszyły się wielką nie raz frekwencją, bo wynoszącą do 400 osób. Zapraszano na nie słuchaczy dorosłych wszystkich ognisk oświaty pozaszkolnej. Popierały pracę kulturalno-oświatową bezpłatne przedstawienia teatralne i koncerty.

W ciągu roku sprawozdawczego wygłoszone zostały następujące wykłady:

Data	Temat odczytu	Nazwisko prelegenta	Ilość słuchaczy
21 X.-36	Polska przed wojną, podczas wojny i po wojnie światowej	Wiceprezydent Antoni Pączek	420
28. X. "	Rola muzeów kultury ludowej w środowiskach robotniczych	Dyr. Jan Manugiewicz	150
4. XI. "	Wiedza — orężem w walce o lepszą przyszłość	Jan Augustyniak	175
26. XI. "	Sienkiewicz a naród	Prof. Jan Bolechowski	75
2 XII. "	Znaczenie radia w środowiskach robotniczych	Red. Benedykt Stefański	120
9 XII. "	Wyspiański jako poeta państwowości polskiej	Prof. Jan Jakubowski	415
16. XII. "	Kazimierz Wierzyński jako piewca radości życia i sportu	" " "	120
3. II -37	O powstaniu styczniowym . .	Prof. Wł. Chłapowski	80
17. II. "	Wczoraj i dziś Łodzi	Red. Czesław Gumkowski	300
3. III. "	Dzieje architektury w Polsce .	Prof. Wł. Chłapowski	80
10. III. "	Dzieje książki	" Zygmunt Hajkowski	120
24. III. "	Zagadka współczesnej Japonii	" Wł. Chłapowski	150
7. IV. "	Jednostka a społeczeństwo . .	Dr. K. Oksza-Strzelecki	175
21. IV. "	Z dziejów kultury antycznej .	Dr. Stanisław Więckowski	120
28. IV. "	Kazimierz Przerwa Tetmajer jako piewca przyrody i Tatr .	Grzegorz Timofiejew	80
Razem osób			2580

Odczyty połączone z wycieczkami.

A. Do Instytutu Propagandy Sztuki.

Data	Temat odczytu	Nazwisko prelegenta	Ilość słuchaczy
24. II. — 37 r.	Rodzaje techniki graficznej ze szczególnym uwzględnieniem drzeworytu (w związku z Międzynarodową Wystawą Drzeworytów)	Prof. J. Mieszkowski	250
28. II. — 37 r. dla Słuchaczy Kursów Społecznych	Sztuka drzeworytnicza w Polsce i zagranicą	" " "	50
28. II. — 37 r. dla słuchaczy Kursów Dokształcających	Sztuka drzeworytnicza w Polsce i zagranicą	" " "	60
Razem			360

B. Do miejskiego Muzeum Historii i Sztuki im. J. i K. Bartoszewiczów

Data	Temat odczytu	Nazwisko prelegenta	Ilość słuchaczy
6.III. 37	Kierunki sztuki reprezentowane w Miejskim Muzeum Historii i Sztuki i znaczenie tego muzeum	Dr. Marian Minich	40
20.III. "	Naturalizm a idealizm	" " "	45
3.IV. "	O realizmie	" " "	50
10.IV. "	Rewolucja impresjonizmu	" " "	50
18.IV. "	Teoretyczne założenia impresjonizmu	" " "	55
24.IV. "	O neoimpresjoniźmie i jego podstawach pod kubizm	" " "	50
1.V. "	Ekspresjonizm i jego paralele historyczne	" " "	60
8.V. "	Kubizm i konstruktywizm	" " "	55

C. Do Miejskiego Muzeum Etnograficznego.

Data	Temat odczytu	Nazwisko prelegenta	Ilość słuchaczy
7.III.-37	Człowiek epoki kamienia . . .	Dyr. Jan Manugiewicz	35
14.III. „	Człowiek epoki metali	„ „ „	40
21.III. „	Ludy pierwotne i ludy matriarchalne	„ „ „	50
4.IV. „	Ludy patriarchalne i początek cywilizacji	„ „ „	40
11.IV. „	Sztuka ludów egzotycznych .	„ „ „	55
18.IV. „	Zarys etnografii Polski . . .	„ „ „	55

Razem osób 680

Dla słuchaczy zorganizowano następujące wieczory literackie, obchody i uroczystości.

Wieczory literackie.

Data	Tytuł utworu	Wykonawcy	Ilość słuchaczy
18.V.-37	Legiony w poezji polskiej . . Recytacje utworów poetyckich	Grzegorz Timofiejew Z. Tymowska, Janusz Snay i St. Matuszkiewicz	420

Obchody i uroczystości
zorganizowane przez Wydział Oświaty i Kultury.

Data		Wykonawcy programu	Ilość słuchaczy
12.V.-37	Dla uczczenia drugiej rocznicy śmierci Marszałka Józefa Piłsudskiego	Słuchacze Kursów Doksztalujących i Społecznych	500
13.VI. „	Z okazji zakończenia roku szkolnego w miejskich instytucjach oświaty pozaszkolnej	Wykonali wyżej wymienieni i uczestnicy świetlic	900

Świetlice.

Zarząd Miejski prowadził w roku sprawozdawczym 3 świetlice, przeznaczone dla młodzieży w wieku szkoły powszechnej i absolwentów szkół powszechnych:

Nr 1 — przy ul. Kopernika 19

„ 2 — „ „ Siewnej 6

„ 3 — „ „ Podmiejskiej 21.

Zadaniem świetlic wymienionych było dać możność dzieciom rodziców niezamożnych zwłaszcza bezrobotnych spędzenia kilka godzin popołudniowych na miłych rozrywkach i zajęciach praktycznych. Pod kierunkiem wychowawczyń młodzież skupiająca się w świetlicach bawiła się i pracowała. W świetlicach nr 1 i 2 otrzymała również posiłek. Rezultaty prac świetlicowych zostały zaprodukowane na uroczystości zakończenia roku szkolnego w Teatrze Miejskim w dniu 13 czerwca rb.

Praca w świetlicach powinna być w przyszłości pogłębiana jako teren wychowania społecznego i samokształceniowego zwłaszcza dla tych absolwentów szkół powszechnych, którzy nie trafiając do żadnej szkoły — nawet do doksztalającej, narażeni są na demoralizujący wpływ ulicy.

Teatr i koncerty.

Słuchacze wszystkich ognisk oświaty pozaszkolnej i świetlic korzystali z bezpłatnych przedstawień w teatrach łódzkich i koncertów.

Przedstawień w teatrze było 9.

Koncertów „ „ 12.

Przedstawienia teatralne.

Data	Autor sztuki	Tytuł sztuki	Ilość obecnych
9. X. - 36 r.	Molier	Chory z urojenia	482
25. X. „	Bekeffi	Nieusprawiedliwiona godzina	494
31. X. „	Molier	Chory z urojenia	485
7. XII. „	Wyspiański	Wesele	259
11. XII. „	„	„	752
22. I. - 37 r.	Szyller	Pastorałki	485
19. II. „	Fredro	Damy i huzary	473
7. III. „	Bałucki	Grube ryby	334
21. IV. „	„	Klub kawalerów	752

Razem osób 4536

Koncerty.

4. X. — 36 r.	Poranek muzyki lekkiej	176 osób.
8. XI. „	„ „ operowej	155 „
13. XII. „	„ „ „	172 „
18. XII. „	„ „ ludowej	170 „
10. I. — 37 r.	„ „ tanecznej	170 „
28. II. „	„ „ baletowej	140 „
14. III. „	„ „ klasycznej	170 „
21. III. „	„ „ romantycznej	145 „
18. IV. „	„ „ „	145 „
2. V. „	„ „ operowej	140 „
23. V. „	„ „ klasycznej	140 „
6. VI. „	„ „ „	140 „
	Razem	1863 osób.

Kursy dla więźniów.

Kursy dla więźniów i świetlice zorganizował Zarząd Miejski w 3 miejscowych więzieniach: przy ul. Kopernika 29, Sterlinga i Kraszewskiego. We wszystkich więzieniach istniały komplety dla analfabetów i półanalfabetów, na których nauczyciele delegowani przez Wydział Oświaty i Kultury udzielali elementarnych wiadomości z zakresu czytania, pisania i niezbędnych wiadomości podstawowych. Świetlice były terenem, na którym odbywały się pogadanki z różnych dziedzin wiedzy i życia państwowego. Pogadanki były ilustrowane wyświetlaniem przezroczy i odczytywaniem z dzienników lub dobranych dzieł ciekawych i pożytecznych wiadomości. W świetlicach przy pomocy nauczycielstwa organizowane były uroczystości państwowe i obchody z okazji Świąt Bożego Narodzenia oraz chóry i występy artystyczno-wokalne, wykonywane przez więźniów. Udział brało w nich kolejno po kilkuset więźniów obojga płci. Bibliotekę dla więźniów prowadził fachowiec, wyznaczony do tych prac przez Wydział Oświaty i Kultury.

Praca oświatowa w więzieniach trwała od 1 października 1936 roku do 1 maja rb. W miesiącach letnich praca ta w formie pracy świetlicowej i kierowania czytelnictwem była jednak dalej prowadzona przez jednego z pośród nauczycieli, zatrudnionych w pracy oświatowej w więzieniach.

Z ognisk oświatowych w więzieniach korzystało w roku szkolnym 1936/37 około 1000 osób.

TEZY

do referatu „Zagadnienia opieki społecznej na tle istniejących trudności ekonomicznych i socjalnych”, wygłoszonego przez Wiceprezydenta m. Łodzi Antoniego Pączka na Wojewódzkim Zjeździe Opiekunów Społecznych i Członków Komisji Opieki Społecznej, zebranych w dniu 1 lipca 1937 roku w Liskowie.

A. Akcję opieki społecznej, pojętą w najszerszym tych słów znaczeniu, podzielić można na dwie główne kategorie: 1) jako instytucję trwałą, pracującą stale, łagodzącą niedolę ludzką i załatwiająca codzienne potrzeby w dziedzinie opieki społecznej, a zarazem zapobiegającą w pewnym stopniu powstawaniu tych potrzeb, 2) jako działalność dorywczą lub specjalną, organizowaną w celu załatwiania potrzeb wyjątkowych, spowodowanych wydarzeniami wyjątkowymi lub specjalnego charakteru, jak: przesilenia gospodarcze, polityczne i społeczne, wojny, katastrofy żywiołowe itp. Żadna jednak z obydwu wymienionych kategorii opieki społecznej nie może spełniać roli namiastki tam, gdzie konieczne są zarządzenia i prace natury gospodarczej lub ustrojowej.

B. Opieka społeczna, jako instytucja trwała, działająca stale, nie może w zasadzie wkraczać z akcją własną tam, gdzie powstały potrzeby nadzwyczajne, wywołane wydarzeniami nadzwyczajnymi lub charakteru specjalnego, o których mowa w punkcie 2) ustępu A. Dla załatwiania takich potrzeb powoływane są do życia specjalne instytucje, jak np. Fundusz Pracy, niedawne komitety pomocy zimowej bezrobotnym i najbiedniejszym, komitety pomocy powodzian, pogorzelncom itp. Instytucje trwałej opieki społecznej mogą — a nawet powinny — wkraczać na te tereny z własną akcją opiekuńczą tylko doraznie i przede wszystkim w stadium początkowym pomocy. Nie mogą jednak uchylać się od wykonywania i na tych odcinkach zleconej im, odrębnej co do celów i co do środków, akcji specjalnej, nawet długo-trwałej.

C. Zjazd opiekunów społecznych i członków komisji opieki społecznej reprezentuje instytucję trwałej opieki społecznej, pracującą stale, która powinna nie tylko łagodzić i usuwać powstałe już złe skutki, lecz im zapobiegać — i nie tylko śpieszyć z pomocą tam,

gdzie ta pomoc jest konieczna, ale także zwalczać wszelkie przejawy pasożytności na akcji pomocy społecznej.

D. Opieka społeczna nie powinna zabijać w człowieku inicjatywy, ani niweczyć tkwiących w nim wartości osobistych, przyrodzonych lub nabytych; przeciwnie — winna być tak zorganizowana i stosowana, aby w stosunku do jednostki, objętej opieką, nie przestały działać te naturalne siły i bodźce, które w życiu normalnym zmuszają każdego człowieka do wydobywania z siebie wszystkich wartości — ku pożytkowi własnemu i społecznemu. Nie powinna więc także wytwarzać takich sytuacji, któreby zachęcały jednostkę do świadomego i dobrowolnego postawienia się w warunkach, podpadających pod obowiązkowe działania opieki społecznej.

E. Tak pojęta opieka społeczna nie może mieć charakteru zdawkowej dobroczynności czy jałmużny, gdyż jest ona obowiązkiem obywatelskim, dyktowanym nie tylko potrzebami serc ludzkich, lecz przede wszystkim dobrze rozumianym interesem własnym ogółu i każdego pojedynczego człowieka.

F. Z tych założeń wychodząc, winniśmy aparat opieki społecznej rozwijać w szerz i w głąb tam, gdzie jest on niedostateczny, a organizować opiekę społeczną wszędzie, gdzie jej jeszcze brak. Dotyczy to w pierwszym rzędzie wsi, gdzie potrzeby w dziedzinie opieki społecznej są ogromne i wołają poprostu o szybkie zajęcie się nimi. Trzeba jednak przy tym pamiętać, że celem opieki społecznej jest pomoc człowiekowi potrzebującemu opieki, że więc nie należy rozbudowywać aparatu opieki społecznej w taki sposób, iżby pochłaniał on lwią część zasobów, na pomoc społeczną przeznaczonych.

G. W akcji organizowania opieki społecznej nie wolno wzorować się bezkrytycznie na zagranicy, ani co do treści, ani co do metod i form. Stając natomiast twardo na gruncie realnych polskich warunków, należy kierować się wyłącznie i jedynie: 1) naszymi polskimi potrzebami opiekuńczymi — z jednej, 2) możliwościami naszego gospodarstwa narodowego — z drugiej strony.

H. W działaniu praktycznym trzeba odrzucić wszelki balast teoretyczny na temat opieki społecznej i wszelkie przerosty formalistyczne, dbać zaś, aby pomoc była szybka i najwydatniejsza. Kierowanie się w ramach istniejących przepisów prawnych, przysłowiowym „zdrowym chłopskim rozumem” jest tu bardzo wskazane.

I. Nie należy uchylać się od wypełnienia obowiązku w dziedzinie opieki społecznej, lecz pracą zbiorową wzmagać zasięg i natężenie pomocy społecznej — aż do granic, ze stanowiska interesu narodowego i państwowego bezwarunkowo koniecznych.

K. Kto bierze na siebie obowiązek bezpośredniej pracy opiekuńczej, ten nie może czekać, aż państwo czy gmina zleci mu lub nakaze, że to a to ma zrobić lub zorganizować, lecz powinien rozejrzeć się po swoim miasteczku, gminie czy wsi, stwierdzić, co jest do zrobienia na miejscu i co trzeba zainicjować na terenie gromady, gminy, czy magistratu i — zakasawszy rękawy — wziąć się do roboty.

SPRAWOZDANIE Z DZIAŁALNOŚCI PUBLICZNYCH SZKÓŁ DOKSZTAŁCAJĄCYCH ZAWODOWYCH ZA ROK 1936/1937.

Zagadnienie szkół dokształcających zawodowych jest niezmiernie doniosłe w całokształcie spraw szkolnictwa zawodowego w naszym państwie, wiąże się z nim bowiem rozwój życia gospodarczego naszego kraju i jego przyszłość. Zdajemy sobie sprawę, że przyszłość naszego życia gospodarczego, a więc rzemiosła, przemysłu i handlu zależeć będzie między innymi od doskonalenia zawodowego jego adeptów, tj. młodzieży do tych zawodów przygotowującej się. Zadanie to mają spełnić szkoły zawodowe. Jeżeli uznajemy znaczenie szkół zawodowych dla rozwoju gospodarczego naszego państwa, to szkołom dokształcającym zawodowym przypada zadanie wyjątkowo ważne. Szkoły dokształcające zawodowe przygotowują dla życia gospodarczego młodzież już pracującą, młodzież, która otrzymując praktyczne wykształcenie zawodowe w swoich warsztatach pracy, równocześnie uczy się w szkołach dokształcających zawodowych, uzupełniając niejako swoje kwalifikacje zawodowe przez studia teoretyczne i uzyskując pogłębienie fachowego wykształcenia oraz wychowanie obywatelskie na przyszłe życie samodzielne.

Fakt, że młodzież szkół dokształcających zawodowych uczy się w szkołach, a równocześnie otrzymuje wykształcenie zawodowe w warsztatach pracy, stanowi pod względem pedagogicznym i pod względem podstaw wychowawczych organizacji wychowania tego typu okoliczność bardzo korzystną i z punktu widzenia wychowawczego stwarza właściwie warunki idealne, o jakie trudno w szkołach innego typu. To bowiem, co w innych szkołach jest nieosiągalnym nieraz ideałem i może tylko w formie zastępczej być organizowane, mianowicie związanie nauczania i wychowania z warunkami realnymi życia, z warunkami środowiska i przyszłego zawodu, jest w szkołach dokształcających zawodowych faktem dokonany i stanowi podstawę organizacyjną szkół dokształcających zawodowych. W szkołach dokształcających zawodowych niema granicy między szkołą a życiem. Szkoła i warsztat pracy, w którym młodzież kształci, podają sobie ręce dla wspólnej pracy wychowania i doskonalenia zawodowego przyszłych rzemieślników, kupców i robotników fabrycznych. Muszą

jednak dla powodzenia tej pracy powstać warunki możliwie doskonałe. Współpraca między szkołą doksztalającą a warsztatami pracy musi w całej pełni istnieć, by rozwiązywać zagadnienia wspólne możliwie jak najlepiej dla dobra wspólnej sprawy wychowania fachowców, dobrze do zawodu przygotowanych. W Łodzi ta współpraca istnieje. Gdy młodzież w warsztatach pracy osiągnie przygotowanie zawodowe możliwie najlepsze i gdy szkoła doksztalająca odpowie swym programem i systemem nauczania i wychowania wszystkim, idealnym nawet, wymaganiom danego zawodu, zagadnienie dostarczenia życia gospodarczemu dobrych zawodowców, będzie rozwiązane.

Do tego ideału szkoły doksztalujące zawodowe, prowadzone w Łodzi przez Zarząd Miejski, dążą i wiele już na tym polu osiągnęły. Ilustruje to częściowo niniejsze sprawozdanie:

W roku szkolnym 1936/37 prowadził Zarząd Miejski w Łodzi 19 publicznych szkół doksztalujących zawodowych, przeznaczonych dla młodzieży żeńskiej i męskiej, pracującej w przemyśle, rzemiośle i handlu oraz jedną świetlicę-warsztaty dla głuchoniemych obojga płci. Nauka w szkołach doksztalujących zawodowych odbywała się dla następujących grup zawodowych: metalowej, elektrotechnicznej, artystyczno-zdobniczej, drzewnej, odzieżowej, skórzanej, fryzjerskiej, spożywczej, handlowej, młodocianych robotników.

Grupy wymienione, rozmieszczone były w następujących szkołach:

Szkoła nr 1 (ul. Kilińskiego 109) obejmowała 5 grup: metalową, skórzaną, fryzjerską, spożywczą, młodocianych robotników.

Szkoła nr 2 (ul. Zawadzka 42) — metalową, Szkoła nr 4 (11 Listopada 27) — odzieżową (krawczynie, bieliźniarki, hafciarki, gorseciarki), Szkoła nr 5 (ul. Piotrkowska 115) — handlową dla dziewcząt, Szkoła nr 6 (ul. 6 Sierpnia 56) — drzewną, Szkoła nr 7 (ul. Suwalska 16) — młodocianych robotnic, Szkoła nr 8 (ul. Lipowa 16) — handlową męską, Szkoła nr 10 (ul. Sienkiewicza 46) — artystyczno-zdobniczą, Szkoła nr 11 (ul. Żeromskiego 115) — elektrotechniczną, Szkoła nr 13 (ul. Gdańska 90) — odzieżową (krawców), Szkoła nr 14 (ul. Cegielniana 63) — odzieżową (krawców), Szkoła nr 15 (ul. Legionów 32) — młodocianych robotników, Szkoła nr 17 (ul. Nawrot 12) — odzieżową (krawczynie), Szkoła nr 19 (ul. Sędziowska 8,10) — młodocianych robotników, Szkoła nr 21 (ul. Grabowa 25) — młodocianych robotników, Szkoła nr 23 (ul. Gdańska 29) — odzieżową (krawczynie), Szkoła nr 24 (ul. Cegielniana 26) — odzieżową (krawczynie), Szkoła nr 25 (ul. Wspólna 5/7) — młodocianych robotnic, Szkoła nr 28 (ul. Rokicińska 41) — młodocianych robotnic.

Prócz wymienionych publicznych szkół dokształcających zawodowych Zarząd Miejski prowadził w roku sprawozdawczym świetlicę-warsztaty dla głuchoniemych przy publicznej szkole powszechnej nr 97, ul. Sienkiewicza 35, gdzie zorganizowano warsztaty: szewski, stolarski i krawiecki dla chłopców.

Szkoły nr nr 2, 6, 8, 10, 11, 13, 14, 15, 19, 21, przeznaczone były dla młodzieży męskiej, nr 4, 5, 7, 17, 23, 24, 25, 28, dla dziewcząt.

Szkoła nr 1 miała charakter szkoły męskiej z wyjątkiem grupy fryzjerskiej, która obejmowała obok młodzieży męskiej także i dziewczęta. Świetlica-warsztaty dla głuchoniemych miała charakter koedukacyjny.

Jak z powyższego zestawienia wynika, dla młodzieży pracującej w rzemiośle przeznaczone było szkół 11 (4 dla dziewcząt, 7 — dla młodzieży męskiej); dla młodzieży pracującej w przemyśle 7 szkół (3 dla dziewcząt, 4 dla młodzieży męskiej) i 2 dla młodzieży handlowej (1 dla dziewcząt, 1 dla młodzieży męskiej).

Największa ilość szkół, bo 11, przeznaczona była dla młodzieży pracującej w rzemiośle. Uderza dziwne zjawisko, że w mieście wybitnie fabrycznym, jakim jest Łódź, młodzież pracująca w przemyśle miała do dyspozycji tylko 7 szkół. Tłumaczy się to faktem, że do szkół dokształcających zawodowych może być przyjmowana tylko młodzież pracująca lub czasowo bezrobotna, która już pracowała — a wobec przedłużającego się kryzysu gospodarczego młodzieży tej coraz mniej napływa do szkół dokształcających zawodowych. Niewątpliwie przyczynia się do tego po części i mniej dokładne przestrzeganie obowiązku dokształcania młodzieży w niektórych fabrykach i zakładach przemysłowych, zwłaszcza mniejszych, w porównaniu z warsztatami rzemieślniczymi.

Do szkół dokształcających zawodowych uczęszczało w roku sprawozdawczym ogółem 5049 młodzieży, w tym 2062 dziewcząt i 2987 młodzieży męskiej. Do szkół dla dziewcząt, pracujących w rzemiośle, uczęszczało 1044 uczenie, do szkół dla dziewcząt, pracujących w przemyśle — 675 uczenie. W szkołach męskich te same pozycje przedstawiały się następująco: do szkół rzemieślniczych uczęszczało 2106 młodzieży męskiej, liczba młodzieży męskiej, pracującej w przemyśle wynosiła 636. Do szkół dokształcających zawodowych o typie handlowym uczęszczało 343 dziewcząt i 245 młodzieży męskiej. Cyfry wymienione wskazują, że frekwencja najkorzystniej przedstawiała się w szkołach dokształcających zawodowych handlowych, następnie rzemieślniczych — a najgorzej w szkołach, przeznaczonych dla młodzieży pracującej w przemyśle. Lepsza była frekwencja w szkołach żeńskich aniżeli w męskich.

Te niedociągnięcia powinny być w przyszłości usunięte. Osiągnięte to może być przy wspólnym działaniu Izby Rzemieślniczej, Izby Przemysłowo-Handlowej, Inspektoratu Pracy, Zarządu Miejskiego oraz Władz Szkolnych, ale przede wszystkim mistrzów i pracodawców młodzieży przemysłowej. A usunięte powinny być te braki koniecznie, jeżeli obowiązek dokształcania młodzieży pracującej, przewidziany ustawowo, ma być istotnie realizowany.

Dla dokładniejszego zobrazowania życia szkół dokształcających zawodowych i warunków, w jakich się ono odbywa, omówimy kolejno sprawy: lokali, personelu nauczycielskiego i wychowawczego, nauczania i pomocy naukowych, wychowania, życia młodzieży, zabiegów, zmierzających do przyjscia z pomocą materialną i moralną młodzieży jak dożywianie, kolonie wakacyjne, obozy P. W. i P. W. K. i opieka nad młodzieżą poza szkołą i warsztatem pracy.

Lokale.

Szkoły dokształcające zawodowe mieściły się podobnie jak w latach ubiegłych przeważnie w lokalach publicznych szkół powszechnych, 3 szkoły korzystały z lokali szkół średnich, jedna miała lokal własny, mianowicie budynek na cele szkoły dokształcającej zawodowej wyłącznie oddany.

Powodzenie nauczania i wychowania danej szkoły zależy w wysokim stopniu od warunków lokalowych, w jakich się szkoła znajduje. To też najkorzystniej ułożyły się warunki dobrego nauczania i wychowania w lokalu własnym, a więc w szkole nr 1 oraz w szkołach, korzystających z lokali szkół średnich, tj. w szkole nr 8, 10, 11.

Z pośród lokali publicznych szkół powszechnych, oddanych na użytek publicznych szkół dokształcających zawodowych, nowoczesnych budynków było 6. Słabą stroną lokali szkół powszechnych, oddanych na użytek szkół dokształcających zawodowych, było nieprzystosowanie szkół wymienionych do potrzeb szkolnictwa zawodowego, a więc brak sal pomocniczych, jak sale rysunkowe, warsztaty, laboratoria, przydatnych dla celów nauczania w szkołach dokształcających zawodowych. Braków tych nie odczuwała szkoła nr 1, dysponująca własnym budynkiem i odpowiednimi urządzeniami pomocniczymi. Szkoły, mieszczące się w lokalach średnich szkół zawodowych miały do dyspozycji wszystkie urządzenia tych szkół, które w zupełności zaspakajały potrzeby szkół dokształcających zawodowych.

Bołączką lokali szkół powszechnych były ławki szkolne nie przystosowane do wzrostu i rozwoju młodzieży szkół dokształcających zawodowych i oświetlenie mało odpowiadające celom nauczania wieczornego. Niemniej starano się we wszystkich szkołach dokształcają-

Kategoria A: religia, nauka obywatelstwa, język polski wraz z korespondencją, rachunki.

Kategoria B: rysunek odręczny, rysunek zawodowy, nauka zawodu, materiałoznawstwo, rachunkowość, geografia gospodarcza.

Przedmioty kategorii „A” były wykładane we wszystkich szkołach kształcących zawodowych.

Przedmioty kategorii „B” były w różnych szkołach przystosowane do zawodu typowego dla danej szkoły i powtarzały się z pewnymi modyfikacjami w szkołach rzemieślniczych żeńskich i męskich.

W szkołach, przeznaczonych dla młodzieży pracującej w przemyśle poza kategorią „A” w kategorii „B” przedmiotem zawodowym zastępczym była „nauka o produkcji i pracy” i geografia gospodarcza. W szkołach tych, jak również handlowych nie było rysunków, a w handlowych szerzej były potraktowane przedmioty związane z handlem i rachunkowością.

W szkołach żeńskich prowadzone były nadto: nauka gospodarstwa domowego, śpiew i gimnastyka.

Wyniki nauczania w szkołach kształcących zawodowych zależą nie tylko od doboru sił nauczycielskich odpowiednio wykwalifikowanych, ale i od metod pracy, odpowiednich dla celów szkoły tego typu oraz od pomocy naukowych i właściwego ich wykorzystania.

Trudność osiągania odpowiednich wyników nauczania w tych szkołach polega między innymi na tym, że nie można liczyć na przygotowanie się młodzieży do lekcji poza szkołą. W szkołach kształcących zawodowych musi być stosowana taka metoda pracy, która umożliwi młodzieży zdobywanie wiedzy tylko na lekcjach. Najodpowiedniejszą dla takiej pracy jest metoda nauczania „pod kierunkiem” nauczyciela, przy czym pożądane jest tworzenie dobranych zespołów oraz „metoda laboratoryjna”.

W tym kierunku zostały poczynione w wielu szkołach poważne wysiłki, uwieńczone dobrymi wynikami. Niestety, na skutek braku pomocy naukowych i małego nieraz wyrobienia dydaktycznego, zwłaszcza sił młodych i początkujących, zbyt często jeszcze była stosowana metoda wykładowa a nieraz i poprzestawano na wynikach czysto werbalnych. Te braki w pracy nauczycieli muszą być w latach najbliższych usunięte. Powodzenie wysiłków w tym kierunku będzie jednak zależało od zaopatrzenia szkół w celowo, chociażby w ciągu dłuższego czasu, dobierane pomoce naukowe oraz od stworzenia we wszystkich szkołach warunków dla racjonalnej pracy, a więc zaopatrzenia szkół w niezbędne pracownie zawodowe, sale rysunkowe, laboratoria do nauki technologii itp. Zresztą i powodzenie nauczania

przedmiotów o charakterze ogólnokształcącym i humanistycznym wymaga odpowiednich warunków, a więc pracowni dla tych przedmiotów przydatnych i zaopatrzonych w niezbędne pomoce naukowe. A to wszystko łączy się ze sprawą odpowiednich lokali.

Nie mniej wyniki nauczania w ubiegłym roku szkolnym można uznać naogół za dostateczne.

Procent uczniów (uczenie) promowanych wynosił w poszczególnych klasach przeciętnie 76°/_o — 80°/_o.

Liczba uczniów (uczenie), którzy ukończyli szkołę doksztalającą zawodową, tj. absolwentów, wynosiła 1070.

Wychowanie.

Szczególną troską otoczono w roku sprawozdawczym w szkołach doksztalających zawodowych wychowanie. Wychowanie obywatelsko-państwowe było naczelnym zadaniem wszystkich szkół. Nadto starano się pogłębić nauczanie i wychowanie w oparciu o pierwiastki kultury polskiej. Poza lekcjami głównym terenem wychowawczym były hufce P. W. i P. W. K. oraz świetlice, zorganizowane we wszystkich szkołach z wyjątkiem 2 szkół, w których warunki lokalowe na to nie pozwalały. Do podniesienia uczuć patriotycznych i wywołania przeżycia o charakterze wychowawczym przyczyniały się obchody okolicznościowe i święta narodowe oraz państwowe. Szczególnie uroczyste obchodzono we wszystkich szkołach dzień 11-go Listopada, Imieniny Pana Prezydenta Rzeczypospolitej, Rocznice 3 Maja, Żałobną rocznicę zgonu Marszałka Józefa Piłsudskiego, Święto Matki i Święto Morza. Przy szkołach istniały koła L. O. P. P., Ligi Morskiej i Kolonialnej, Polskiego Czerwonego Krzyża młodzieży, Towarzystwa Popierania Budowy Polskich Szkół Powszechnych. Świetlice, które skupiały młodzież w jednym dniu w tygodniu popierały pracę wychowawczą szkoły i cieszyły się wielkim przywiązaniem młodzieży jako teren życia towarzyskiego i samokształcenia. Trudność w rozwinięciu właściwym pracy świetlicowej stanowił w wielu szkołach brak odpowiedniego lokalu przeznaczonego na świetlice i dorywczość prac związana z brakiem stałego i tylko dla użytku szkoły doksztalającej przeznaczonego lokalu. Tam, gdzie warunki lokalowe były odpowiednie, jak np. w Centralnej Świetlicy dla dziewcząt przy ul. Wodnej 40, lub w świetlicy szkoły nr 1, wyniki prac świetlicowych były bardzo dobre i osiągały nieraz wysoki poziom artystyczny i wychowawczy, objawiający się w czasie imprez i uroczystości urządzanych przez wymienione świetlice w Teatrze Miejskim, np. z okazji Dni Szopenowskich lub na zakończenie roku szkolnego. Wszystkie świetlice przy szkołach do-

kształcających zawodowych zostały w roku sprawozdawczym zaopatrzone w „Przewodnik Świetlicowy” i Zbiorowe Wydanie Pism Marszałka Józefa Piłsudskiego. Dla popierania samokształcenia i pomocy na lekcjach zakupiono w roku sprawozdawczym 222 dzieła z zakresu literatury i lektury pomocniczej, którymi uzupełniono istniejące już księgozbiory.

Życie młodzieży.

Rok szkolny rozpoczął się dnia 3 września 1936 roku i trwał do dnia 21 czerwca 1937 roku. Rok szkolny dzielił się na 2 półrocza — I od 3 września 1936 roku do 31 stycznia 1937 roku, II — od 1 lutego do 21 czerwca 1937 roku. Wolne od nauki były dni świąteczne i ferie zimowe i letnie.

Ferie Bożego Narodzenia i Wielkanocne rozpoczynały się dla szkół doksztalających zawodowych o tydzień wcześniej aniżeli w szkołach ogólnokształcących. Nauka w szkołach doksztalających zawodowych odbywała się wieczorami z wyjątkiem szkoły nr 1, w której istniały warunki, umożliwiające zorganizowanie nauki dziennej dla grupy fryzjerów, skórzanej, spożywców i młodocianych robotników. Aby naukanie w szkołach doksztalających zawodowych zbliżyć do warunków nauki dziennej rozpoczynano zajęcia w szkołach w godzinach możliwie wczesnych. Przeważnie nauka w większości szkół rozpoczynała się o godz. 17-ej i kończyła o 20 lub 20 z minutami. Na naukę w szkołach rzemieślniczych wypadało 12 godzin w tygodniu na klasę w szkołach handlowych i dla młodocianych robotników (nie) 8 godzin tygodniowo na klasę. Klas było 3, zatem czas całej nauki wynosił 3 lata. We wszystkich szkołach istniały klasy równoległe. Faktycznie na naukę w ciągu danego roku wypadały 3 lub 4 wieczory po 3 godziny jednego wieczora. Oprócz tego 1 wieczór w całości poświęcony był na ćwiczenia z zakresu P. W. i P. W. K. i 1 wieczór na zajęcia świetlicowe. W ten sposób szkoły pracowały przeważnie 5 wieczorów w tygodniu. Sobota była we wszystkich szkołach wolna od zajęć szkolnych i tylko w niektórych szkołach odbywały się zajęcia świetlicowe. Młodzież szkół doksztalających zawodowych jest przeważnie w wieku 15—18 lat, odchylenia co do wieku ponad 18 lat zdarzają się i częściej w szkołach męskich aniżeli żeńskich. Większość młodzieży tak męskiej, jak i żeńskiej ukończyła już szkołę powszechną.

Według wyznania młodzież przedstawiała się następująco:

Wyznania rz.-katolickiego	było	ogółem	3520
„ ewangelickiego	„	„	432
„ mojżeszowego	„	„	1062
Wyznań innych	„	„	35
	Razem		<u>5049</u>

Dla młodzieży wyznania katolickiego i ewangelickiego zorganizowana była we wszystkich szkołach nauka religii.

Młodzież miała zapewnioną opiekę religijną ze strony księży prefektów, pań katechetek w szkołach żeńskich i księży pastorów. Rok szkolny rozpoczął się i zakończył uroczystymi nabożeństwami. Młodzież katolicka miała zorganizowane w ciągu roku szkolnego rekolekcje i wzięła w nich duży udział.

Pod względem wychowania, stosunku do szkoły oraz spełniania swych obowiązków młodzież przedstawiała się naogół dodatnio. Zwracono w szkołach wiele uwagi na higienę życia codziennego, na przyzwoity i schludny wygląd zewnętrzny młodzieży. Uderzająco korzystnie przedstawiała się młodzież pod względem wyglądu zewnętrznego i schludności odzieży, przestrzegania porządku i poprawnego zachowania się w szkołach żeńskich oraz w szkołach męskich, znajdujących się w dobrych warunkach lokalowych. Widocznie dobry, czysty i wygodny lokal sprzyja tej sprawie. Pewne objawy zaniedbania i lekceważenia przepisów higieny, przyzwoitego zachowania się i braku karności zdarzały się sporadycznie, raczej w szkołach na peryferiach miasta i w warunkach lokalowych gorszych. Większą wadą młodzieży szkół doksztalających zawodowych jest spóźnianie się na lekcje i nieregularne uczęszczanie do szkoły. Objawy te były zwalczane przez szkoły środkami pedagogicznymi i naogół pomyślne wyniki były osiągane zwłaszcza u młodzieży starszej, uczęszczającej na II-gi i III-ci rok nauczania. Był to wyraźny skutek pracy szkoły. Spóźnianie się na lekcje i nieregularne uczęszczanie było jednak często niezawinione przez młodzież, a wynikało raczej z nieuregulowanych warunków pracy w warsztacie, fabryce lub stosunków domowych. Szkoły próbowały te braki wyrównywać przez porozumiewanie się z mistrzami, pracodawcami oraz rodzicami. Przy wielu szkołach zorganizowano Koła Opieki nad terminatorami, w skład których wchodziłi nauczyciele, pracodawcy, względnie przedstawiciele cechów oraz rodzice młodzieży. Koła Rodzicielskie, organizowane zwłaszcza w szkołach żeńskich, były bardzo pomocne w pracach wychowawczych szkół, szczególnie przy organizowaniu uroczystości, zabaw i wycieczek. Ta współpraca szkoły z domem rodzicielskim i pracodawcami przynosiła bardzo dodatnie rezultaty i rozwijała się coraz lepiej. Młodzież była naogół pracowita i pilna. W niektórych szkołach istniały trudności w zaopatrzeniu młodzieży w przybory piśmienne, zeszyty i niezbędne do prac rysunkowych pomoce. Przyczyną tego była bieda, ale często i złe przyzwyczajenia młodzieży. Szkoły starały się zaradzić tym brakom przez zorganizowanie samopomocy dla istotnie potrzebujących. W wielu szkołach prace piśmienne i ry-

sunki przedstawiały się wzorowo pod względem wykonania i schludnego przechowywania.

Szkoły wiele poświęcały czasu na przyzwyczajanie młodzieży do porządku i czystości prac i robót ręcznych i osiągały naogół wyniki dodatnie. Dla podniesienia poziomu kulturalnego organizowano dla młodzieży bezpłatne przedstawienia w teatrach miejskich i koncerty, jak również wycieczki do fabryk, zakładów przemysłowych, na wystawy itp. Karność młodzieży była naogół dobra, zachowanie się w czasie zbiorowych występów, np. w teatrze, na koncertach, na uroczystościach szkolnych i zabawach towarzyskich oraz wycieczkach wzorowe. Szczególnie uderzała dzielna postawa młodzieży na zbiórkach i ćwiczeniach P. W. i P. W. K. oraz uroczystościach narodowych i państwowych. W zachowaniu się młodzieży poza szkołą, zwłaszcza kiedy młodzież pozbawiona była opieki wychowawców i narażona na zetknięcie się z niekorzystnymi wpływami ulicy, młodzież męska nieraz łatwo traciła panowanie nad sobą i zdarzały się wybryki. Wypadki takie były raczej czymś wyjątkowym. Odzywały się tu złe nawyki, odruchy i działał wpływ ulicy. Szkoły doksztalające zawodowe muszą ustawicznie pracować nad tym, by budzić u młodzieży poczucie godności osobistej i uodpornić ją na niekorzystne wpływy ulicy.

Organizowanie pomocy materialnej i moralnej.

Do szkół doksztalających zawodowych uczęszcza młodzież niezamierzona. Nawet młodzież pracująca i otrzymująca z tego tytułu pewne wynagrodzenie przychodzi do szkoły często zmęczona i nieodpowiednio odżywiona, zwłaszcza, że spiesząc bezpośrednio z pracy do szkoły nie ma czasu na spożycie odpowiedniego posiłku, zaś bardzo duży procent młodzieży nie pracuje wcale i warunki jej materialne są wprost opłakane. Zachodzi zatem potrzeba dożywiania młodzieży w szkołach doksztalających zawodowych. We wszystkich szkołach zorganizowano w tym celu bufety szkolne, dostarczające po minimalnej cenie herbaty i suchego jedzenia (bułki z wędliną najczęściej).

Duży procent młodzieży nie może jednak pozwolić sobie na ten skromny wydatek. Dlatego szkoły zwracały się do czynników społecznych i władz odnośnych o pomoc. Izba Przemysłowo-Handlowa w Łodzi przeznaczyła na cel powyższy kwotę 500 złotych, która została rozdzielona między szkoły związane z Izłą Przemysłowo-Handlową jako zasiłek na dożywianie. Niektóre szkoły otrzymały zasiłek na dożywnienie z Ubezpieczalni Społecznej. Przeważnie szkoły musiały sobie radzić same głównie przez pozyskiwanie funduszków na dożywnianie drogą urządzania zabaw szkolnych itp. imprez. Mimo

wszystko sprawa dożywiania młodzieży szkół doksztalających zawodowych nie została należycie rozwiązana. W przyszłości należy w porę poczynić starania, by czynniki odpowiednie zajęły się dożywianiem także młodzieży szkół doksztalających zawodowych.

Sprawozdanie z dożywiania dzieci przedstawia się następująco:

Ilość młodzieży dożywianej w ciągu roku sprawozdawczego: — 760.

Jak zorganizowano dożywianie — bufety szkolne, z których b. uboga młodzież korzystała bezpłatnie.

Jakie fundusze zużyto na ten cel — subwencja z Ubezpieczalni Społecznej, Izby Przemysłowo-Handlowej dochody z imprez.

We wszystkich szkołach była zorganizowana opieka lekarska. Na badania lekarskie przeznaczono w każdej szkole jedną godzinę w tygodniu. Opiekę lekarską pełnili lekarze szkolni.

Ważną jest także sprawa zapewnienia młodzieży szkół doksztalujących zawodowych wypoczynku wakacyjnego.

Młodzież męska korzysta z obozów P. W. jako okresu wypoczynkowego.

W roku sprawozdawczym wyjechało 375 chłopców na obóz P. W. do Sulejowa na przeciąg dni 18.

Młodzież żeńska korzystała z własnej kolonii letniej w Jabłonce Orawskiej — 66 uczenic i z obozu P. W. K. 186 uczenic.

Sprawa ta niezmiernie ważna nie jest należycie dotąd rozwiązana i w przyszłości należy możliwie jak największej ilości młodzieży umożliwić racjonalne spędzenie urlopów wakacyjnych w warunkach zdrowotnych.

Opiekę moralną nad młodzieżą poza szkołą należy w przyszłości zorganizować.

Tą sprawą zajęła się już Komisja Oświatowa przy Izbie Rzemieślniczej w Łodzi, w której reprezentowani są przedstawiciele szkolnictwa doksztalującego zawodowego.

PRZEGLĄD USTAWODAWSTWA

W SPRAWIE KWALIFIKOWANIA URZĘDNIKÓW PAŃSTWOWYCH.

W nr 55/1937 „Dz. U. Rz. P.” pod poz. 429 ukazało się rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 lipca rb. o sposobie kwalifikowania urzędników państwowych.

W myśl tego rozporządzenia kwalifikowanie urzędników państwowych obejmuje sporządzanie corocznych ocen kwalifikacyjnych i prowadzenie list kwalifikacyjnych.

Kwalifikowaniu nie podlegają: 1) urzędnicy, zajmujący stanowiska kierownicze, które określa Prezes Rady Ministrów w porozumieniu z właściwą władzą naczelną, w biurach Sejmu i Senatu — Marszałek Sejmu bądź Marszałek Senatu, w Kontroli Państwowej — Prezes Najwyższy Izby Kontroli, 2) urzędnicy, pozostający w stanie nieczynnym oraz 3) urzędnicy i praktykanci, którzy nie pełnili służby dłużej niż 6 miesięcy w ciągu roku kalendarzowego.

Ocena kwalifikacyjna składa się z opinii, wydanej przez osobę powołaną do sprawowania bezpośredniego nadzoru służbowego i z opinii drugiej, wydanej przez osobę, wykonującą nadzór pośredni.

Ocenę kwalifikacyjną ustala się w następujących stopniach: dobra, dostateczna i niedostateczna.

Opinie przełożonych służbowych powinny w konkluzji podawać stopień oceny kwalifikacyjnej, na który zdaniem opiniującego kwalifikowany zasługuje.

Listy kwalifikacyjne prowadzą władze naczelne oraz władze bezpośrednio podległe władzom naczelnym, listy te oraz dokumenty i czynności, związane z kwalifikowaniem mają charakter poufny.

Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

WPROWADZENIE W ŻYCIE NOWEGO USTROJU SZKOLNICTWA.

W nr 55/1937 „Dz. U. Rz. P.” pod poz. 433 ukazało się rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 8 lipca rb. o przystosowaniu ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o zakładaniu i utrzymywaniu publicznych szkół powszechnych do wprowadzenia w życie nowego ustroju szkolnictwa.

Na podstawie art. 59 i 60 ust. 3 ustawy z dnia 11 marca 1932 r. o ustroju szkolnictwa (Dz. U. Rz. P. nr 38, poz. 389) publiczne szkoły powszechne są zakładane i utrzymywane jako szkoły stopnia I, II i III.

Zaliczenia istniejących w dniu wejścia w życie rozporządzenia niniejszego publicznych szkół powszechnych jedno, dwu, trzy, cztero, pięć, sześć i siedmioklasowych do jednego z trzech stopni wyżej wymienionych, dokonują władze szkolne I instancji na zasadach, ustalonych oddzielnym zarządzeniem Ministra Wyznań i Oświecenia Publicznego.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

O BOWIĄZEK UDZIAŁU WŁAŚCICIELI DZIAŁEK W POKRYCIU KOSZTÓW URZĄDZENIA ULIC I PLACÓW.

W nr 55/1937 „Dz. U. Rz. P.” pod poz. 436 ukazało się rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 15 lipca rb. o obowiązku udziału właścicieli działek w pokryciu kosztów zamiany trwałej lub utrwalonej nawierzchni ulic i placów na nawierzchnię z ulepszanego materiału.

Koszty zamiany trwałej lub utrwalonej nawierzchni ulic i placów komunikacyjnych, jak: nawierzchnia szosowana, z kamienia polnego itp., na nawierzchnię trwałą z ulepszanego materiału jak: kostka klinier, beton, asfalt itp., mogą być przekładane na właścicieli działek położonych przy tych ulicach i placach, na zasadach jakie będą stosowane przy przekładaniu kosztów pierwszego urządzenia ulic i placów komunikacyjnych (art. 174 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 roku o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli w brzmieniu ustawy z dnia 14 lipca 1936 roku) i zachowaniu przepisów rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 10 czerwca 1937 r. o zwolnieniu od obowiązku ponoszenia kosztów urządzenia ulic i placów oraz zmniejszeniu i odroczeniu uiszczenia wpłat z tego tytułu (Dz. U. Rz. P. nr 46, poz. 351).

Koszty mogą być przekładane: w mieście stołecznym Warszawie, w miastach wydzielonych z powiatowych związków samorządowych oraz w uzdrowiskach, uznanych za posiadające charakter użyteczności publicznej.

Z tytułu zamierzonej zamiany nawierzchni trwałej lub utrwalonej na nawierzchnię ulepszoną nie mogą być pobrane zaliczki na rzecz gminy.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

O BOWIĄZEK ZGŁASZANIA I ZWALCZANIA POSOCZNICY KARPI.

W nr 57/1937 „Dz. U. Rz. P.” pod poz. 455 ukazało się rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 20 lipca rb. o włączeniu posocznicy karpi do chorób podlegających obowiązkowi zgłaszania i zwalczania tej choroby.

W myśl tego rozporządzenia do zaraźliwych chorób zwierzęcych, podlegają obowiązkowi zgłaszania w myśl art. 20 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych włącza się posocznicę karpi, tj. schorzenie o przebiegu ostrym, powodujące masowe śnięcie karpi.

Posiadacz stawowego gospodarstwa rybnego lub przedsiębiorstwa przeznaczonego do przechowywania ryb obsadowych albo handlu nimi, gdy zauważy pojawienie się posocznicy karpi lub objawów wzbudzających podejrzenie o tę chorobę powinien zawiadomić powiatowego lekarza weterynaryjnego.

Z gospodarstw zarażonych nie wolno sprzedawać ryb i wywozić ich dla celów hodowlanych, ani wypuszczać do wód otwartych.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

PROTOKÓŁ
I POSIEDZENIA RADY PRZYBOCZNEJ
PRZY TYMCZASOWYM PREZYDENCIE MIASTA ŁODZI.

Łódź, dnia 22 lipca 1937 roku.

Komplet członków Rady 30.

Obecnych członków Rady 26.

I. Członkowie Rady Przybocznej:

- a) obecni: 1. Andrzejewski Zygmunt, 2. Antoszkiewicz Andrzej, 3. Cieślak Władysław, 4. Cyrański Adam, 5. Dutkiewicz Edward, 6. Dobranc Bertold, 7. Fiedler Zygmunt, 8. Grabowski Władysław, 9. Gierbich Wawrzyniec, 10. Harasz Antoni, 11. inż. Holecgreber Jan, 12. Jaworowski Kazimierz, 13. ks. Kaczyński Dominik, 14. Liberman Fiszel, 15. Malinowski Seweryn, 16. dr. Mogilnicki Tadeusz, 17. Raabe Zygmunt, 18. Rybicka Apolonia, 19. Rymkiewicz Władysław, 20. Smolarek Antoni, 21. Socha Józef, 22. Szarkowska Zofia, 23. Tomczyk Józef, 24. Walczak Walenty, 25. Włodarek Marian, 26. Wolski Aleksander.
- b) nieobecni usprawiedliwieni: 1. Chodakowski Leon, 2. Geyer Robert, 3. Pawłowski Stanisław, 4. Stypułkowski Jan.

II. Członkowie Zarządu Miejskiego:

- a) obecni: 1. Prezydent Godlewski Mikołaj, 2. Wiceprezydent Pączek Antoni.
- b) nieobecny usprawiedliwiony: Wiceprezydent Kozłowski Kazimierz.

III. Urzędnicy miejscy:

- obecni: 1. Furmański Roman, 2. Graliński Włodzimierz, 3. inż. Gundlach Stanisław, 4. Kalinowski Mieczysław, 5. Kempner Stanisław, 6. inż. Koźmiński Aleksander, 7. Konopka Heliodor, 8. Leśniczak Zygmunt, 9. Płoński Feliks, 10. inż. Przedziecki Stanisław, 11. inż. Rybołowicz Jan, 12. Rogowicz Stefan, 13. Sałaciński Aleksander, 14. inż. Stułkowski Jan, 15. Wisławski Tadeusz, 16. Wysocki Adam, 17. Wysznaeki Henryk.

Przewodniczący: Prezydent miasta Godlewski Mikołaj.

Sekretarz: Graliński Włodzimierz, wicedyrektor Zarządu Miejskiego.

Stenografka: Brzozowska Klara.

Porządek obrad.

- I. Zagajenie.
- II. Przyjęcie do wiadomości postanowień, powziętych przez Tymczasowego Prezydenta Miasta w zastępstwie Rady Miejskiej.
- III. Sprawa zmiany Regulaminu obrad Rady Przybocznej oraz Regulaminu Komisji Rady Przybocznej.
- IV. Wybór Komisji stałych:
 - a) Finansowo-Budżetowej,
 - b) do Spraw Ogólnych,
 - c) Regulaminowo-Prawnej.
- V. Wybór Komisji Rewizyjnej.
- VI. Wolne wnioski.

I. Zagajenie:

Posiedzenie otwiera o godz. 19 min. 15 Tymczasowy Prezydent Miasta, Godlewski Mikołaj, wygłaszając odpowiednie przemówienie powitalne.

Przewodniczący oświadcza, iż posiedzenie jest prawomocne. Na 30 członków Rady obecnych jest 26; nieobecnych 4, którzy nieobecność swą usprawiedliwili.

Porządek obrad uważa się za przyjęty, wobec niezgłoszenia przez obecnych żadnych wniosków w sprawie jego zmiany.

Członek Rady F. Liberman zgłasza oświadczenie, w którym protestuje przeciwko umniejszeniu wpływu społeczeństwa żydowskiego w Łodzi przez powołanie do Rady Przybocznej tylko jednego żyda na ogólną liczbę 30 członków tejże Rady.

II. Przyjęcie do wiadomości postanowień, powziętych przez Tymczasowego Prezydenta Miasta w zastępstwie Rady Miejskiej.

Sekretarz odczytuje 71 postanowień (w streszczeniu), powziętych przez Tymczasowego Prezydenta Miasta w zastępstwie Rady Miejskiej w czasie od 7 kwietnia do 22 lipca 1937 roku, tj. po rozwiązaniu Rady Miejskiej, a przed powołaniem do życia Rady Przybocznej.

III. Sprawa zmiany Regulaminu obrad Rady Przybocznej oraz Regulaminu Komisji Rady Przybocznej.

Po wysłuchaniu referatu M. Kalinowskiego, dyrektora Zarządu Miejskiego, oraz po dyskusji, w której głos zabiera członek Rady K. Jaworowski — powzięto uchwałę treści następującej:

Uchwała nr 1.

Wobec powołania przez Pana Ministra Spraw Wewnętrznych reskryptem nr SS. 5575/6/p/37 z dnia 6 lipca 1937 roku Rady Przybocznej przy Tymczasowym Prezydencie Miasta Łodzi w składzie 30 osób — Rada Przyboczna postanawia poczynić w Regulaminie obrad Rady Przybocznej przy Tymczasowym Prezydencie Miasta Łodzi, uchwalonym przez Radę na posiedzeniu w dniu 13 listopada 1935 roku, zmiany następujące:

- a) zastąpić w punkcie 2-gim par. 2 i w punkcie 3-cim par. 3 regulaminu słowa „zastępujący go wiceprezydent” słowami: „jeden z wiceprezydentów”,
- b) zmienić w par. 10 regulaminu:
w punkcie 1-ym liczbę 24 na 30,
„ ” 2-gim „ 13 ” 16.

Uchwała nr 2.

Rada Przyboczna postanawia nadać par. 2 Regulaminu Komisyj Rady Przybocznej przy Tymczasowym Prezydencie Miasta Łodzi, uchwalonego przez Radę na posiedzeniu w dniu 13 listopada 1935 roku, następujące brzmienie:

§ 2.

- 1) Rada może powoływać Komisje stałe, czasowe lub też do poszczególnych spraw,
- 2) Stałymi Komisjami Rady są:
 - a) Komisja Rewizyjna, złożona z 7 członków i 4 zastępców,
 - b) Komisja Finansowo-Budżetowa, złożona z 9 członków,
 - c) Komisja do Spraw Ogólnych, złożona z 7 członków,
 - d) Komisja Regulaminowo-Prawna, złożona z 7 członków.

IV. Wybór Komisyj Stałych:

Po wysłuchaniu referatu M. Kalinowskiego, dyrektora Zarządu Miejskiego, oraz oświadczenia przewodniczącego, że do Komisyj Finansowo-Budżetowej, do Spraw Ogólnych i Regulaminowo-Prawnej mogą wchodzić tylko członkowie Rady, powzięto uchwałę treści następującej:

Uchwała nr 3.

Rada Przyboczna, opierając się na par. 2 Regulaminu Komisyj Rady Przybocznej przy Tymczasowym Prezydencie Miasta Łodzi, uchwalonego przez Radę na posiedzeniu w dniu 13 listopada

1935 roku, a zmienionego na posiedzeniu w dniu 22 lipca 1937 roku, postanawia:

1. powołać do życia następujące komisje stałe:

- a) Komisję Finansowo-Budżetową, złożoną z 9 członków,
- b) Komisję Regulaminowo-Prawną, złożoną z 7 członków,
- c) Komisję do Spraw Ogólnych, złożoną z 7 członków.

2. ustalić skład osobowy Komisyj jak następuje:

a) Komisja Finansowo-Budżetowa:

1. Fiedler Zygmunt, 2. inż. Holecgreber Jan, 3. Liberman Fiszel,
4. Malinowski Seweryn, 5. Pawłowski Stanisław, 6. Raabe Zygmunt,
7. Rymkiewicz Władysław, 8. Smolarek Antoni, 9. Socha Józef.

b) Komisja Regulaminowo-Prawna:

1. Andrzejewski Zygmunt, 2. Cyrański Adam, 3. Dutkiewicz Edward,
4. Gierbich Wawrzyniec, 5. Jaworowski Kazimierz,
6. Stypułkowski Jan, 7. Szarkowska Zofia.

c) Komisja do Spraw Ogólnych:

1. Antoszkiewicz Andrzej, 2. Dobranc Bertold, 3. Harasz Antoni,
4. ks. Kaczyński Dominik, 5. dr. Mogilnicki Tadeusz, 6. Rybicka Apolonia,
7. Walczak Walenty.

V. Wybór Komisji Rewizyjnej:

Przewodniczący proponuje powołanie na czas wyboru Komisji Rewizyjnej na przewodniczącego posiedzenia członka Rady inż. Holecgrebera Jana. Rada Przyboczna jednogłośnie wnioszek ten zaakceptowała. Członek Rady inż. Holecgreber Jan, obejmując przewodnictwo, dziękuje za wybór i odczytuje złożoną przez grupę członków Rady listę kandydatów na członków Komisji Rewizyjnej. Wobec zgłoszenia przez członka Rady F. Liebermana dodatkowej listy kandydatów na członków Komisji Rewizyjnej, przewodniczący po dokonaniu wyborze przewodniczącego i zastępcy przewodniczącego Komisji Rewizyjnej zarządza głosowanie na członków tejże Komisji, powołując do obliczenia głosów członków Rady: ks. Kaczyńskiego Dominika i Raabego Zygmunta. Po odbytych głosowaniu powzięto uchwałę treści następującej:

Uchwała nr 4.

Rada Przyboczna, opierając się na Regulaminie Komisji Rewizyjnej przy Tymczasowym Prezydencie Miasta Łodzi, uchwalonym przez Radę w dniu 13 listopada 1935 roku, postanawia:

1. powołać do życia Komisję Rewizyjną, złożoną z przewodniczącego, zastępcy przewodniczącego, 5 członków i 4 zastępców;

2. ustalić skład osobowy Komisji Rewizyjnej, jak następuje:

1. Chodakowski Leon	—	przewodniczący	
2. Janowski Franciszek	—	zastępca przewodniczącego	
3. Cieślak Władysław	—	członek	
4. Geyer Robert	—	"	
5. Hertz Mieczysław	—	"	
6. Pfeiffer Seweryn	—	"	
7. Tomczyk Józef	—	"	
8. Grabowski Władysław	—	zastępca członka	
9. Szaniawski Czesław	—	"	"
10. Włodarek Marian	—	"	"
11. Wolski Aleksander	—	"	"

VI. Wolne wnioski:

Wobec niezgłoszenia wolnych wniosków przewodniczący zawiadamia członków Rady, że na dzień 27 lipca 1937 roku zwołuje posiedzenie Komisji Finansowo-Budżetowej, na którym złożone zostanie sprawozdanie finansowe Gminy Miejskiej Łódź, zaś na dzień 3 sierpnia 1937 roku — posiedzenie Komisji do Spraw Ogólnych, na którym złożone zostanie sprawozdanie o stanie miejskich robót inwestycyjnych. Na posiedzenia te zaprasza wszystkich członków Rady oraz prasę.

Po wyczerpaniu porządku obrad przewodniczący o godz. 20 min. 30 posiedzenie zamyka.

Sekretarz

(—) *Włodzimierz Graliński*
(WŁODZIMIERZ GRALIŃSKI)
Wicedyrektor Zarządu Miejskiego.

Przewodniczący

(—) *Mikołaj Godlewski*
(MIKOŁAJ GODLEWSKI)
Tymczasowy Prezydent Miasta

WYKONANIE BUDŻETU

za czas od 1. IV. do

Dział	Nazwa działu	Wydatki zwyczajne		Stosunek % 0/0
		preliminowano na okres roczny	wydatkowano za 4 miesiące	
I	Zarząd ogólny	4,027,715.—	1,417,274.59	35,18
II	Majątek komunalny	227,560.—	77,732.68	34,15
III	Przedsiębiorstwa komunalne	212,473.—	—	—
IV	Splata długów	3,666,089.—	909,245.93	24,80
V	Drogi i place publiczne	1,490,919.—	629,770.86	42,24
Va	Pomiary i plany rozbudowy miasta	328,023.—	98,465.59	30,01
VI	Oświata	3,164,961.—	1,060,961.10	33,52
VII	Kultura i sztuka	682,750.—	280,738.88	41,11
VIII	Zdrowie publiczne	4,474,900.—	1,179,640.38	26,36
IX	Opieka społeczna	2,955,952.—	843,513.21	28,53
X	Popieranie rolnictwa	210,682.—	74,170.68	35,20
XI	Popieranie przemysłu i handlu	517,791.—	173,330.96	33,47
XII	Bezpieczeństwo publiczne	1,589,206.—	331,804.68	20,87
XIII	Różne	705,593.—	277,873.65	39,38
	Zł.	24,254,614.—	7,354,523.19	30,32

ZARZĄDU MIEJSKIEGO W ŁODZI

31 VII. 1937 roku.

Dział	Nazwa działu	Dochody zwyczajne		Stosunek % %
		preliminowano na okres roczny	wpłynęło za 4 miesiące	
I	Majątek komunalny	248,295 —	65,057.41	26,20
II	Przedsiębiorstwa komunalne	3,555,757.—	1.134,311.62	31,90
III	Subwencje i dotacje	88,403.—	42,683.80	48,28
IV	Zwroty	2,204.271.—	258,982.91	34,75
V	Oplaty administracyjne	558,006 —	193,940.87	34,75
VI	Oplaty z urzędzeń dobra publicznego	629,118.—	167,018.99	26,54
VII	Dopłaty	—	—	—
VIII	Udział w podatkach państwowych	9,919,023.—	3,050,378.60	30,75
IX	Dodatki do podatków państwowych	6,414,507.—	1.528,511.77	23,82
X	Podatki samoistne	1,260,000.—	476,071.33	37,78
XI	Różne	200,004.—	68,363.78	34,18
	Zł.	25,077,384.—	6,985,321.08	27,85

U W A G A: Sumy wykonania działu VIII i dz. IX, wykazane w 2 rubryce, nie obejmują wpływów podatkowych za m-c lipiec 1937 r. z powodu przekazania tych należności przez Izbę Skarbową dopiero w następnym miesiącu.

SPRAWOZDANIE FINANSOWE ZARZĄDU MIEJSKIEGO W ŁODZI
za czas od 1 kwietnia do 31 lipca 1937 roku.

Nazwa rachunku	Bilans otwarcia na dzień 1. IV. 1937 r.		Obroty od 1 kwietnia do 31 lipca 1937 r.		Obroty w miesiącu lipcu 1937 r.		Ogólne obroty od 1. IV. — 31. VII. 1937 r.	
	Winien		Winien		Winien		Winien	
	zł.	gr.	zł.	gr.	zł.	gr.	zł.	gr.
Kasa	—	—	5,323,319.07	5,190,946.43	2,059,644.88	2,167,835.93	7,382,963.95	7,358,782.36
Wydatki budżetowe	—	—	4,594,424.23	142,065.07	2,337,501.42	9,660.33	6,931,925.65	151,725.40
Dochody budżetowe	—	—	18,272.63	4,692,047.90	10,203.35	2,212,991.78	28,475.98	6,905,039.68
Zakłady i Szpitale	—	—	451,037.37	65,290.79	208,549.14	19,972.78	659,586.51	85,263.57
Przedsiębiorstwa Komunalne	—	—	1,864,421.19	716,520.56	282,535.25	83,566.91	2,146,956.44	800,087.47
Zobowiązania z tyt. wyk. budżetu	—	—	6,821,014.25	5,946,977.12	2,701,005.26	5,464,267.02	9,522,019.51	11,411,244.14
Instytucje kredytowe	—	—	8,247,646.33	8,082,151.49	3,001,157.27	3,084,769.98	11,248,803.60	11,166,921.47
Sumy przechodnie	—	—	10,042,087.10	12,631,874.35	3,117,590.02	3,681,722.04	13,159,677.12	16,313,596.39
Weksle obce	—	—	—	—	—	—	—	—
Zaliczki	—	—	5,091,112.89	2,532,107.64	1,592,615.97	473,699.05	6,683,728.86	3,005,806.69
Dłużnicy i wierzyciele	—	—	—	2,093,447.07	2,194,723.79	21,947.17	2,194,723.79	2,115,394.24
Akcepty	—	—	—	10,000.—	—	—	—	10,000.—
Depozyty walorowe obce	—	—	485,897.10	27,322.41	27,211.04	25,187.50	513,108.14	52,509.91
Deponenci	—	—	27,322.41	485,897.10	25,187.50	27,211.04	52,509.91	513,108.14
Pożyczki krótkoterminowe	—	—	660,000.—	1,160,000.—	—	135,000.—	660,000.—	1,295,000.—
Papiery wartościowe własne	—	—	16,811,749.57	8,400.—	—	4,700.—	16,811,749.57	13,100.—
Różne rachunki	—	—	21,744,608.26	38,397,864.47	2,741,881.63	2,887,274.99	24,486,489.89	41,285,139.46
Zł.	—	—	82,182,912.40	82,182,912.40	20,299,806.52	20,299,806.52	102,482,718.92	102,482,718.92

KRONIKA.

I. OGÓLNA.

Sprawozdanie z lustracji kolonii letnich w Serwach i na Łysej Górze oraz z wizytacji Obozu Pracowników Miejskich na Łysej Górze.

Prezydent Miasta M. Godlewski w towarzystwie naczelnika T. Wiśniewskiego oraz kierownika Oddziału Opieki Zamkniętej Z. Maciejewskiego dokonał lustracji kolonii III Miejskiego Domu Wychowawczego w Serwach.

Lustracja objęła: a) Sprawdzenie rozkładu zajęć dziennych od rannej pobudki do zamknięcia dnia, przy czym stwierdzono prawidłowość i celowość rozkładu zajęć dziennych oraz ściśle jego przestrzeganie; b) Inspekcję wyglądu zewnętrznego lokali jak: jadalni, werandy, sypialni, kuchni, spiżarni itd., stan zewnętrzny nie budził żadnych zastrzeżeń; c) Kontrolę trzykrotną pożywienia danego dziewczętom — pożywienie uznano za dobre i pożywne; d) Kontrolę gier i zabaw oraz pływanie w odgrodzonej i zabezpieczonej części jeziora; e) Kontrolę śpiewów i zosrywek dziatwy.

Dodatkowo lustracja stwierdziła obecność na kolonii 20 dziewcząt Związku Zachodniego z Pszczyńy.

Całość kolonii robi niezwykle dodatnie wrażenie ze względu na ład, czystość i sprawne kierownictwo kolonii.

W ciągu dwu następnych dni bez udziału Prezydenta M. Godlewskiego dokonana została lustracja kolonii V Miejskiego Domu Wychowawczego na Łysej Górze. Lustracja objęła: 1) Ogólną inspekcję całego rozległego terenu w lesie i nad Niemnem położonego, przy czym stwierdzono wszędzie wzorową czystość oraz celowe wykorzystanie terenu, 2) Inspekcję sali jadalnej, sypialń, kuchni, budynku gospodarczego, szpitalika, ubikacji — wszędzie stwierdzono czystość i dbałość o wygląd estetyczny, 3) Rozpatrzono rozkład zajęć dziennych, stwierdzono jego racjonalność i ściśle przestrzeganie, 4) Skontrolowano ilość i jakość norm żywienia dziennego chłopców i stwierdzono, że pożywienie jest dobre i dostateczne, 5) Skontrolowano sposób wychowania fizycznego chłopców oraz wykorzystanie Niemna i łodzi (kajaków), przy czym uznano.

że drużyna żeglarska pracuje i rozwija się sprawnie, wśród chłopców jest wielu doskonałych pływaków, 6) Ognisko wieczorne wykazało, że chłopcy mają duże poczucie humoru, lubią śpiewać, rozwijają w sobie znajomość obyczajów w regionalnych pieśniach.

Ogólne wrażenie z lustracji b. dobre. Lustratorzy polecieli zalesić część laskową nad bramą, wiodącą do obozu, umieścić odpowiedni napis wskazujący, czyja to jest kolonia, jak również ułożyć podłogę w jadalni.

Jednocześnie dokonano lustracji Obozu Wypoczynkowego Pracowników Miejskich m. Łodzi.

Stwierdzono, że: 1) Obóz mieści się na terenie kolonii V Miejskiego Domu Wychowawczego, 2) Odsunięcie namiotów Obozu Wypoczynkowego od kolonii jest dostateczne i niekrępujące, 3) Namioty sypialne są przestronne i wygodne, 4) Namiot jadalny i świetlica jest duża i miła, 5) Wyposażenie w sprzęty obozu zupełnie wystarczające, 6) Rozkład zajęć dziennych niekrępujący i niemęczący, a celowy, 7) Wyżywienie z kuchni kolonii zupełnie wystarczające pod względem ilości i jakości, 8) Współżycie między obozem a kolonią dobre, 9) Warunki otoczenia wspaniałe. Ogólna ocena obozu bardzo dodatnia. Z uwag poczynionych przez lustratorów należy zanotować dążność do zbudowania na rok przyszły pawilonów drewnianych, zapewnienie rodzinom z dziećmi możliwości korzystania z obozu przez wydzielenie dzieci, przy zabezpieczeniu im fachowej opieki.

300 tysięcy dzieci na koloniach i półkoloniach letnich.

Ze wszystkich niemal większych miast w Polsce w okresie wakacyjnej szkolnych wyjeżdżają na kolonie letnie tysiące dzieci. Równocześnie cała masa dzieci, pozostających w mieście, przebywa na tzw. półkoloniach, organizowanych w parkach i ogrodach, w celu zapewnienia tym dzieciom, które nie mogły otrzymać miejsca na koloniach, choć kilkugodzinny codzienny pobyt w ogrodzie, solidnego posiłku oraz opieki wychowawczej i higienicznej.

W miastach wielkich (Warszawa, Łódź, Poznań, Kraków, Lwów itd.) liczba tych półkolonii jest bardzo wielka. Szczególnie miasta, posiadające rozległe i zaciszne parki o obszernych fawnikach i polanach znakomicie nadają się jako miejsca półkolonii. Tutaj dzieci znajdują się w warunkach prawie wiejskich, przebywając od rana do późnych godzin popołudniowych, po czym powracają już nakarmione i umyte do swych domów.

Akcja dostarczania dzieciom w wieku szkolnym letniego wypoczynku i lepszego odżywienia przez organizowanie dla nich kolonii i półkolonii stale się rozwija.

Dla zobrazowania tego, co się w tej dziedzinie zrobiło w Polsce w ciągu ostatnich kilku lat, zacytujemy szereg liczb.

Dysponujemy danymi statystycznymi za lata 1930—1935 włącznie (Mały Rocznik Statystyczny), to też nie możemy podać liczb z lat 1936 i 1937, wszakże posiadane liczby dostatecznie charakteryzują stały wzrost pracy państwa, samorządów i społeczeństwa na tak ważnym odcinku dostarczania dziatwie dobrego powietrza i wypoczynku letniego.

Jeśli w roku 1930 z kolonii i półkolonii korzystało w Polsce 129,400 dzieci, to w r. 1935 już 237,300. Oczywiście, po zamknięciu rachunkowym roku 1937 okaże się, że liczba ta wzrośnie bodaj że do trzystu kilkudziesięciu tysięcy.

Na liczby te składają się dzieci przebywające na koloniach (w 1930 r. 85,300, w r. 1935 — 126,700) i półkoloniach (1930 r. — 44,100, 1935 r. 110,000).

Należy podkreślić, że więcej niż trzecią część dzieci, przebywających na koloniach i półkoloniach, stanowią dzieci bezrobotnych. W ten sposób dzieci te w ciągu lata, dzięki lepszym warunkom mieszkania i odżywiania zdobywają siły, których nie mogą nabrać w pozostałych miesiącach roku.

Tak wielki rozmach w organizowaniu kolonii letnich i półkolonii oczywiście pociąga za sobą wielkie koszty. Wydatki na ten cel stale wzrastają. Powiększane jednak są w sposób bardzo oględny i celowy.

Tutaj dane liczbowe są niezmiernie charakterystyczne. W roku 1930 kolonie i półkolonie dla 129,400 dzieci kosztowały — 11,448,000 zł., gdy w latach następnych liczba dzieci stale wzrastała, a wydatki były jednak znacznie mniejsze. W roku 1935 na 237,300 dzieci wydatkowano 6,670,000 zł. A przecież dzieci te nie są bynajmniej obecnie gorzej karmione. Przeciwnie nawet. Kolonie są dziś zasobniejsze, lepiej wyekwipowane, dysponują lepszym sprzętem technicznym i lepszymi warunkami mieszkaniowymi.

Tę olbrzymią oszczędność przy równoczesnym wzroście wysłanych dzieci uzyskano dzięki doświadczeniu organizacyjnemu.

W dziedzinie organizowania kolonii i półkolonii wyspecjalizowało się państwo, wyspecjalizowały się samorzady miejskie, szkoły, towarzystwa, wreszcie wyszkolono personel wychowawczy, który dziś do zorganizowania kolonii i półkolonii przystępuje z dużą dozą fachowości.

Udział finansowy w organizowaniu kolonii i półkolonii posiadają dziś samorzady w nieco wyższym stopniu, niż skarb państwa. Państwo daje ponad 14 procent kosztów, samorzady miejskie około 16 proc.

Fundusz Pracy również poważnie uczestniczy w pokrywaniu kosztów kolonii i półkolonii dla dziatwy. Najwięcej jednak dają subsydia spo-

teczne, bo nieco ponad 33 procent ogólnych wydatków. Rodzice w ogólnych wydatkach partycypują w wysokości około 25 procent. Udział i tak dość wysoki, jeśli się zważy, że trzecia część dzieci ma rodziców bezrobotnych.

Należy wreszcie podkreślić, że w dziedzinie omawianej coraz większy jest udział organizacji społecznych. Obecnie już około 2,000 instytucji społecznych organizuje akcję kolonijną. Objaw to bardzo dodatni, wskazujący na stały wzrost zainteresowania ze strony społeczeństwa zdrowiem dzieci.

Roboty „Kanalizacji i Wodociągów“.

W roku bieżącym najważniejsze inwestycje miejskie, a mianowicie roboty kanalizacyjne, wodociągowe i regulację rzek rozpoczęto w pierwszej połowie kwietnia. Przystąpiono do robót ziemnych na wszystkich sześciu odcinkach budowlanych, nie licząc pomocniczego odcinka siódmego, który prowadzi budowę wpustów ulicznych i naprawę bruków po robotach kanalizacyjnych i wodociągowych ubiegłego sezonu, jak również i betoniarni, której zadaniem jest przygotowanie potrzebnych do robót kanalizacyjnych i regulacji rzek wyrobów. Do dnia 15 lipca rb., jeśli chodzi o kanalizację, wybudowano kanały murowane i kamionkowe na ulicach: Wysokiej, Tramwajowej, Fabrycznej (od Targowej do Przędzalnianej), Tylnej (od Sienkiewicza do Kilińskiego), Kilińskiego (od Emilii do Abramowskiego), Przędzalnianej (od Fabrycznej do Rokicińskiej), Narutowicza (od Tramwajowej do Zagajnikowej), P. O. W. (od Cegielnianej do Południowej), Południowej (od Magistrackiej do Zacisza). Ogółem wykonano 4.030 m. b. Rurociągów ułożono ogółem 10.500 m b. na ulicach Pomorskiej (od Anstadta do Konstytucyjnej), Kilińskiego (od Pomorskiej do Przejazd i Główniej), Sienkiewicza (od Narutowicza do Główniej), Wierzbowej (od Pomorskiej do Narutowicza), Cegielnianej (od Sterlinga do Zagajnikowej), P. O. W. (od Cegielnianej do Południowej), Nawrot (od Piotrkowskiej do Wodnej) i Strzeleckiej (od Sienkiewicza do Kilińskiego).

Również na Budach Stokowskich nie ustaje praca. Wspaniałą zbiornik wody, najgigantyczniejsza inwestycja z dziedziny robót wodociągowych, dzieło wyłącznie polskich inżynierów i polskich robotników, dzieło ukryte w podziemiach, zajmujące tak wielką przestrzeń, iż zgóra 25 tysięcy osób mogłoby się w nim najswobodniej pomieścić, znajduje się już w końcowej fazie robót. Oto jak brzmi oficjalnie relacja inżynierów z tego odcinka prac: wykonano komorę dla wodomierzy, wyciągnięto ściany nadziemne komór wlotowej i wylotowej wraz z żelbetonowymi oknami. Zakończono układanie rurociągów wraz z zasuwami

od zbiornika do komory zlotowej i wylotowej. Ułożono rurociąg, łączący przelewy ze zbiornika z kanałem kanalizacyjnym. Ułożono rurociągi odwadniające komory wlotową i wylotową. Wykończono tarasy przy serpentynie i uporządkowano częściowo teren przy zbiorniku.

Dyrekcja „Kanalizacji i Wodociągów” wykonywuje również, jak wiadomo, i roboty zleczone, do których należą m.in. regulacje rzek. Meldunki oficjalne z tego odcinka robót brzmią następująco: na rzece Łódce wykonano 390 m b. betonowego dna koryta, częściowo wyłożonego klinkierem, i 310 m b. żelbetonowego przekrycia. Rozebrano dwa mosty drewniane z przyczółkami murowanymi na ul. Okrzei i na tejże arterii urządzono objazd na gotowym żelbetonowym przekryciu rzeki Łódki. Wybudowano 11 wpustów ulicznych i na żądanie Wydziału Technicznego przebudowano pięć na ul. Moniuszki i Pierackiego. Ulice te otrzymają poszerzone chodniki i ulepszoną jezdnię. Przebruków i zabruków po robotach kanalizacyjnych i wodociągowych wykonano 46.000 m. kw. i naprawiono 1.540 m. kw. chodników po robotach wodociągowych.

Reasumując powyższe, nasuwa się prosto pytanie: — czyż Łódź mimo wprowadzonych przez twarde życie hasel oszczędnościowych nie ucieka siedmiomilowymi krokami coraz dalej od stanu upośledzenia, w jakim się długie lata znajdowała? To też nie narzekajmy na armię roboczą dyrektora „Kanalizacji i Wodociągów” inż. Wojewódzkiego, która z uporem „pruje i ryje” ulice. Nie narzekajmy, bowiem to „prucie i rycie”, to poprawa stanu zdrowotnego Łodzi.

Wykonane prace przez Wydział Plantacyj.

Poza bieżącymi robotami plantacyjnymi konserwacyjnymi w parkach, ogrodach, na skwerach i ulicach miasta, w czasie od dnia 1 stycznia do 1 lipca rb. Wydział Plantacyj Zarządu Miejskiego w Łodzi przeprowadził szereg prac inwestycyjnych.

Rozbudowa Parku Ludowego im. Marszałka J. Piłsudskiego.

Roboty przy dalszej rozbudowie parku w roku bieżącym zostały rozpoczęte w dniu 18 marca. Wykończono niwelację Alei Zdrowie na odcinku od Alei Gen. Orlicz-Dreszera do Alei 11-go Listopada na przestrzeni 23.100 m kwadr., wykonano niwelację: Alei Średnicowej na odcinku od Alei 11-go Listopada do Alei Retkińskiej na przestrzeni 14.700 m kwadr.; Alei Retkińskiej na odcinku od ul. Krzemienieckiej do Alei Średnicowej na przestrzeni 6.600 m kwadr., Alei Unii na połowie trasy od Alei 11-go Listopada w stronę terenów Ł. K. S. na przestrzeni 18.000 m kwadr. oraz niwelację dróg pieszych na terenach leśnych na odcinku od Alei Gen. Orlicz-Dreszera do Alei 11-go Listo-

pada na przestrzeni 16.100 m kwadr. Poza tym wykonano niwelację terenów pod ogrody działkowe wzdłuż Alei Unii na przestrzeni 19.150 m kwadr. Wymodelowano brzegi stawów na terenie leśnym na przestrzeni 7.500 m kwadr. oraz zbudowano 3 kaskady na stawach. Ogółem wykonano niwelację terenów na przestrzeni 10,6 ha. Na terenach parkowych, przygotowanych w roku zeszłym, w sezonie wiosennym r. b. posadzono 4.616 drzew i 4.886 krzewów, oraz założono około 6 ha trawników.

Roboty inwestycyjne w parkach i na skwerach.

W parku im. ks. J. Poniatowskiego wykończono budowę pierwszego wzorowego ogrodu jordanowskiego. W ogrodzie tym o przestrzeni około 3.000 m kwadr. wybudowano obszerny płytki basen z wodotryskami tzw. „brodziankę”, otoczony piaskownicą i dużym trawnikiem dla dzieci oraz pawilon „Kropli mleka” ze schroniskiem od deszczu. Otwarcie ogrodu nastąpiło dnia 10 lipca r. b. Zakończono roboty ogrodnicze przy budowie skweru przy ul. Brzezińskiej oraz II część skwerów w dziedzińcach kolonii im. Montwiłła-Mireckiego. Przeprowadzono częściową rekonstrukcję skwerów za katedrą przy kościele Zbawiciela na Bratniej Mogile, założono ogródek przy nowootworzonej Izbie Zatrzymań przy ul. Kopernika oraz wymodelowano brzegi stawu w parku 3-go Maja.

Zadrzewienie ulic i placów miejskich.

W sezonie wiosennym roku bieżącego zostały zadrzewione na terenie miasta 33 ulice, na których posadzono 2.300 drzew alejowych. Na 49 ulicach zostały też założone pasy trawników, tzw. zieleńce na ogólnej przestrzeni 50.053 m kwadr.

Ogólna akcja zadrzewiania i ukwiecania miasta.

Na terenach plantacyjnych w sezonie wiosennym zostało ogółem posadzonych 7.926 drzew i 24.910 krzewów, wyhodowanych w Miejskim Zakładzie Szkółek, oraz na kwietnikach w parkach i na skwerach posadzono przeszło 300.000 roślin kwiatowych, również wyhodowanych w Miejskim Zakładzie Hodowli Roślin.

W związku z akcją zdobienia budowli roślinnością obsadzono pnąciami w ilości 795 sztuk 22 gmachy instytucyj miejskich.

Wydział Plantacyj ogłosił też konkurs na zdobienie okien i balkonów kwiatami, w którym wzięło udział 55 osób (w roku ubiegłym 13 osób).

Zaznaczyć należy, że Wydział Plantacyj zatrudnia obecnie ogółem 812 robotników i robotnic sezonowych (bezrobotnych), w tym 257 na robotach konserwacyjnych i 555 na robotach inwestycyjnych.

II. Z ŻYCIA SAMORZĄDU MIEJSKIEGO.

Postanowienia Tymczasowego Prezydenta Miasta. W lipcu 1937 roku Tymczasowy Prezydent Miasta powziął ogółem 49 postanowień, przy czym w zastępstwie Rady Miejskiej 11, w zastępstwie zaś Magistratu 38.

Dla powzięcia postanowień zgłosił Wydział Prezydialny 4, Wydział Finansowy 1, Wydział Oświaty i Kultury 5, Wydział Opieki Społecznej 3, Wydział Zdrowia Publicznego 5, Wydział Techniczny 17, Wydział Gospodarczy 11, Wydział Przedsiębiorstw Miejskich 1, Kanalizacja i Wodociągi 1, Urząd Kontroli Miejskiej 1 wnioszek.

7 postanowień dotyczy spraw finansowych, 5 — spraw gruntowych, 4 — spraw budowlanych, 3 — spraw organizacyjnych, 3 — regulaminów, przepisów i statutów wszelkiego rodzaju, 9 — spraw gospodarczych, 7 — dostaw, 1 — spraw podatkowych, 1 — opłat wszelkiego rodzaju, 4 — spraw budżetowych, 5 — spraw różnych.

Z ważniejszych postanowień, powziętych przez Tymczasowego Prezydenta Miasta należy wymienić:

1. Zaciągnięcie na rzecz Gminy Miejskiej Łódź w Banku Gospodarstwa Krajowego długoterminowej pożyczki w sumie 18.365 000 złotych w złocie na skonwertowanie krótkoterminowego zadłużenia oraz zaległości Gminy Miejskiej Łódź.
2. Zaniechanie parcelacji majątku miejskiego Łagiewniki lit.A. oraz przeznaczenie tego terenu pod urządzenie parku leśnego typu ludowego.
3. Przekładanie na właścicieli przyległych działek kosztów pierwszego urządzenia ulic i placów.

4. Uchwalenie szczegółowego planu zabudowania terenów, zawartych pomiędzy osiami ulic: Rzgowskiej i Wysockiego.
5. Uchwalenie szczegółowego planu zabudowania terenów, zawartych pomiędzy osiami ulic: Karolewskiej, Łąkowej, Kopernika i Towarowej.
6. Przyjęcie na rzecz Gminy Miejskiej Łódź od p. Wacława Czerwińskiego darowizny terenów ulicznych, położonych przy zbiegu ulic: Siewnej i Borowej.
7. Odstąpienie Skarbowi Państwa placu miejskiego, położonego przy zbiegu ulic Prez. Narutowicza i Matejki, pod budowę gmachu Urzędu Wojewódzkiego w Łodzi i mieszkania reprezentacyjnego dla Wojewody Łódzkiego.
8. Likwidacja Miejskiej Szkoły Pracy.
9. Zatwierdzenie Regulaminu pracy dla pracowników fizycznych Rzeźni Miejskiej nr 2.
10. Zatwierdzenie Statutu Zarządu Miejskiego o opłacie administracyjnej.
11. Wydzielenie z majątku miejskiego Marysin III terenu pod urządzenie Zakładu Szkółek drzew i krzewów.

Z Rady Budowlanej. W miesiącu lipcu rb. Rada Budowlana Wydziału Technicznego Zarządu Miejskiego w Łodzi na odbytych swych posiedzeniach rozpatrzyła 156 planów budowlanych, złożonych przez zainteresowanych obywateli.

Z tej liczby 114 planów zatwierdzono, 9 — zwrócono do uzupełnienia, 6 — zwrócono bez zatwierdzenia oraz 27 planów zaopiniowano.

RUCH SŁUŻBOWY PRACOWNIKÓW ETATOWYCH ZARZĄDU MIEJSKIEGO W ŁODZI

ZA MIESIĄC LIPIEC 1937 ROKU

A. MIANOWANIA:

urzędnicy:

Galiński Aleksander, poborca targowiskowy, mianowany z dniem 1 lipca 1937 roku etatowym urzędnikiem Wydziału Przedsiębiorstw Miejskich z dotychczasowym uposażeniem.

B. PRZENIESIENIA:

urzędnicy:

Dębowski Lucjan, sekretarz Wydziału Ewidencji Ludności, przeniesiony z dniem 16 lipca 1937 roku na stanowisko referenta do Wydziału Opieki Społecznej z dotychczasowym uposażeniem.

Freund Ryszard, sekretarz Wydziału Ewidencji Ludności, przeniesiony z dniem 16 lipca 1937 roku na równorzędne stanowisko do Wydziału Plantacji z dotychczasowym uposażeniem.

niżsi funkcjonariusze:

Kielans Józef, zszywacz Inspekcji Budowlanej, przeniesiony z dniem 15 lipca 1937 roku na równorzędne stanowisko do Centralnej Ekspedycji z dotychczasowym uposażeniem.

C. ZWOLNIENIA:

urzędnicy:

Inż. Kwapiszewski Władysław, kierownik Oddziału Regulacji Miasta z dniem 1 lipca 1937 roku.

D. PRZENIESIENIA W STAN SPOCZYNKU:

urzędnicy:

Radwańska Lucyna, maszynistka Wydziału Ewidencji Ludności z dniem 1 lipca 1937 roku.

niżsi funkcjonariusze:

Strykiertowa Wilhelmina, woźna szkoły powszechnej z dniem 1 lipca 1937 roku.
Stawiński Walenty, d-tto

E. SKREŚLENI Z POWODU ŚMIERCI:

niżsi funkcjonariusze:

Karpow Włodzimierz, woźny szkoły powszechnej z dniem 8 lipca 1937 roku.

OBWIESZCZENIE.

Niniejszym podaję do wiadomości, iż postanowieniem Nr 1227 z dnia 23 lipca 1937 roku, powziętym w zastępstwie Magistratu zatwierdziłem w następującym brzmieniu:

S T A T U T

ZARZĄDU MIEJSKIEGO W ŁODZI Z DNIA 23 LIPCA 1937 R.

O OPŁACIE ADMINISTRACYJNEJ.

Na podstawie art. 27 Ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 roku o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych w brzmieniu obwieszczenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 czerwca 1936 roku (Dz. U. R. P. nr 62, poz. 454) i ustępu drugiego art. 140 ustawy o opłatach stemplowych z dnia 1 lipca 1932 r. w brzmieniu obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 7 czerwca 1935 r. (Dz. U. R. P. nr 64, poz. 404) ustala się w niniejszym Statucie zasady poboru opłat administracyjnych oraz ich wysokość za czynności i poświadczenia urzędowe Zarządu Miejskiego w Łodzi.

§ 1.

(1) Miejskiej opłacie administracyjnej podlegają:

- a) wszelkie podania wnoszone do Zarządu Miejskiego w Łodzi w sprawach, wynikających na tle stosunków publiczno-prawnych, oraz protokoły, spisane przez urzędy Zarządu Miejskiego, a zastępujące te podania;
- b) załączniki do podań, wymienionych w punkcie a);
- c) świadectwa, zaświadczenia, zezwolenia i inne dokumenty urzędowe przez Zarząd Miejski wydawane;
- d) czynności, dokonywane w interesie lub na prośbę stron.

(2) Miejską opłatę administracyjną pobiera się również w tych wypadkach, gdy dla rozstrzygnięcia sprawy niezbędny jest udział władzy państwowej.

§ 2.

(1) Miejskiej opłacie administracyjnej nie podlegają:

I — podania:

- 1) składane wyłącznie w interesie publicznym,
- 2) wnoszone na mocy ustawy o organizacji odbudowy technicznej wsi, miast i miasteczek (Dz. U. R. P. nr 24 z 1920 r. poz. 143) w sprawach świadczeń przymusowych lub regulacji działek budowlanych;

- 3) o zabrukowanie lub naprawę ulic (jezdni i chodników) bez względu na to, czy są składane w interesie publicznym, czy prywatnym lub jednym i drugim łącznie;
- 4) wnoszone przez osoby, które nie mają możliwości zaspokojenia swych niezbędnych potrzeb życiowych z własnych środków materialnych lub z własnej pracy, a ta okoliczność Zarządowi Miejskiemu została udowodniona względnie jest niewątpliwie znana;
- 5) dotyczące się ustawowo nakazanych zwolnień, obniżek lub odroczeń w zakresie danin publicznych;
- 6) w sprawach odwołania się do wymiaru podatków miejskich i opłat, jeśli suma sporna nie przekracza zł. 50 —;
- 7) wnoszone o zwrot pobranej (nadpłaconej) daniny publicznej lub opłaty administracyjnej, jeżeli ją uiszczono bez wymiaru urzędowego lub w kwocie wyższej, niż ustalona urzędownie oraz zawierające reklamacje w sprawach omyłkowego skutecznienia wymiaru;
- 8) wniesione w sprawie niewłaściwego skierowania egzekucji do majątków lub dochodów petenta;
- 9) w sprawach nauki, szkolnictwa i oświaty pozaszkolnej, nauki rzemiosła oraz w sprawach wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego;
- 10) o wydanie świadectw szczepienia przeciw chorobom zakaźnym;
- 11) o udzielenie osobom fizycznym wsparć i zapomóg, oraz o przyjęcie do zakładów opieki społecznej na koszt gminy;
- 12) o wydanie zaświadczeń o stanie materialnym, jeśli chodzi o osoby:
 - a) samotne, których dochód lub uposażenie nie przekracza zł. 100.— miesięcznie,
 - b) utrzymujące rodzinę, składającą się z jednej osoby, których dochód lub uposażenie nie przekracza zł. 150.— miesięcznie,
 - c) utrzymujące rodzinę, składającą się z 2 osób, których dochód lub uposażenie nie przekracza zł. 200.— miesięcznie,
 - d) utrzymujące rodzinę, składającą się z 3 osób, których dochód lub uposażenie nie przekracza zł. 250.— miesięcznie,
 - e) utrzymujące rodzinę, składającą się z 4 i więcej osób, których dochód lub uposażenie nie przekracza zł. 300.— miesięcznie;
- 13) w sprawach zachorowań lub zakaźnych chorób zwierzęcych;
- 14) o wydanie legitymacyj na prawo wstępu do rzeźni publicznych;
- 15) o interwencję w sprawach higieny i bezpieczeństwa w mieszkaniach 1- i 2-izbowych oraz uciążliwości, wynikającej z ruchu zakładów przemysłowych;

- 16) w sprawach służby wojskowej;
- 17) dotyczące się czynów karalnych, w szczególności zaś wykroczeń i występków pracowników miejskich;
- 18) dotyczące się wyborów do ciał ustawodawczych i organów ustrojowych gminy m. Łodzi;
- 19) o wydanie poświadczenia tożsamości do dowodów osobistych;
- 20) wszelkie podania, nie podlegające żadnym opłatom na podstawie odpowiednich przepisów prawnych;
- 21) wnoszone przez: a) Skarb Rzeczypospolitej, b) Związki Komunalne i inne związki przymusowe na obszarze Rzeczypospolitej, c) kościoły i gminy wyznaniowe, przez Państwo uznane, d) stowarzyszenia o wyższej użyteczności publicznej, e) fundacje, zakłady i zrzeszenia prawnie istniejące i posiadające siedzibę w Polsce, których zadanie stanowi wyłączone wykonywanie kultu religijnego albo działalność naukową, oświatową, dobroczynną lub mającą na celu prowadzenie szpitali lub nieobliczonych na zysk przychodni, f) wszelkie instytucje samorządu miejskiego w Łodzi.

II — Świadczenia i poświadczenia, wydawane przez Zarząd Miejski na skutek podań, wymienionych w punkcie I —, oraz świadectwa weterynaryjne na wywóz z miasta wędlin i innych produktów zwierzęcych, tudzież świadectwa miejsca pochodzenia zwierząt.

III — Zawiadomienia, odpowiedzi, wykazy, deklaracje płatnicze itp. składane na żądanie Zarządu Miejskiego lub władz państwowych za pośrednictwem tego Zarządu.

(2) Wszelkie pisma i dokumenty nie podlegające w myśl ust. 1 niniejszego paragrafu opłacie administracyjnej, winny być zaopatrzone w odpowiednią adnotację, podpisaną przez właściwego urzędnika, stwierdzającą zwolnienie od opłaty.

§ 3.

(1) Tytułem opłaty od podania należy uiścić zasadniczo:

1) w każdym przypadku zł. 2.—.

2) po 50 gr. od każdego załącznika, jakoteż od każdego egzemplarza lub odpisu podania wraz z nim złożonego. Opłata od załącznika należy się bez względu na to, czy jest nim oryginał, czy odpis i czy od niego uiszczono już poprzednio jakąkolwiek opłatę, czy nie uiszczono. Wolne jednak są od tej opłaty załączniki do podań, wymienionych w § 2 punkt I, załączniki do podań o zmianę decyzji, wydanej w przedmiocie daniny publicznej, załączniki dołączone do zestawienia kosztów budowy wzgl. kosztorysów

wykonawczych, przedkładanych Komitetowi Rozbudowy Miasta oraz załączniki, które są papierami wartościowymi,

- 3) po 20 gr. od każdego pokwitowania, wydanego na żądanie osoby zainteresowanej, a stwierdzającego przyjęcie podania.

(2) Podanie ponowne, przy którym jedynie zostają złożone załączniki, potrzebne do załatwienia pierwszego podania, nie podlega opłacie; od załączników opłaca się jednak po 50 gr. od sztuki.

(3) Podanie, wniesione przez dwie lub więcej osób, albo przez ustawowego zastępcę lub pełnomocnika dwu lub więcej osób, podlega opłacie pojedynczej tylko wtedy, gdy pochodzi od współwłaścicieli i dotyczy ich majątku wspólnego lub jeżeli wyrażone w podaniu żądanie opiera się na identycznych tytułach prawnych. W braku powyższych warunków opłata będzie pobrana w tylokrotnej wysokości, ile osób wymieniono w podaniu w charakterze petentów.

§ 4.

Opłatę wyższą lub niższą od przewidzianej w § 3 ust. 1 punkt. 1 pobiera Zarząd Miejski w następujących wypadkach:

- 1) od podania, wniesionego o zmianę lub uchylenie decyzji, (odwołania, skargi incydentalne, o wznowienie postępowania), zasadniczo zł. 5.—;
- 2) od podania wniesionego o zmianę decyzji w przedmiocie podatku od opłaty miejskiej, jeśli suma sporna przekracza zł. 50.—, a nie przekracza zł. 100.— — zł. 0.50; jeśli suma sporna przewyższa zł. 100.— opłata normalna zł. 2.—;
- 3) od podania o rozłożenie na raty zaległości podatkowych, opłat, lub innych należności np. kosztów z tytułu zastępczego wykonania robót, o przyznanie ulg w odsetkach za zwłokę, o umorzenie danin publicznych i o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania, gdy kwota należności:

a) nie przekracza zł. 50.—	zł. 0 50
b) przekracza zł. 50.— a nie przewyższa zł 100.—	„ 1.—
c) przekracza zł. 200.—	„ 3.—
d) przekracza zł. 500.—	„ 5.—
e) przekracza zł. 1000.—	„ 10.—
f) za każde następne rozpoczęte zł. 1000 — dodatkowo	„ 10.—
- 4) od podań innej treści, dotyczących się podatków i opłat miejskich, zł. 3.—
- 5) od podania o wydanie zaświadczenia o stanie materialnym oraz innych zaświadczeń lub dokumentów z wyjątkiem wyszczególnionych w § 2, punkt 9 i 11, — zł. 3.—;

§ 5.

Świadectwa i poświadczenia, wydawane przez Zarząd Miejski, podlegają — o ile statut niniejszy nie stanowi inaczej — opłacie w wysokości zł. 5.—.

§ 6.

Za sporządzenie odpisu lub wyciągu z akt i rejestrów Zarządu Miejskiego należy uiścić tytułem opłaty administracyjnej, o ile statut niniejszy nie stanowi inaczej, od każdej pełnej lub zaczętej stronicy (A4) zł. 2.—, a za także wyciągi i odpisy w języku obcym za każdą pełną zaczęłą stronicę — zł 4.—.

§ 7.

Opłatę administracyjną za czynności specjalne pobiera się w następującej wysokości:

I. w Urzędzie Stanu Cywilnego:

1) za rejestrację urodzenia	zł. 2.—
2) „ „ „ ślubu	„ 4.—
3) „ „ „ zgonu	„ 1.50
4) „ sporządzenie aktu znania	„ 10.—
5) „ pełny wyciąg urodzenia i zgonu	„ 2.50
6) „ „ „ „ ślubu	„ 4.—
7) „ skrót świadectwa urodzenia, ślubu i zgonu	„ 1.50
8) „ „ „ „ „ świadectwa urodzenia dla celów szkolnych	„ 1.—
9) „ poświadczenie zapowiedzi ślubu i podpisów członków Rabinatu na rozwodach i innych dokumentów	„ 5.—
10) za udzielenie informacji, wymagających poszukiwań w aktach Urzędu	„ 1.—
11) za przekład wszelkich wyciągów z akt stanu cywilnego	„ 4.—
12) za poświadczenie o złożeniu dokumentów ślubu	„ 3.—

II. w Wydziale Ewidencji Ludności:

1) za zaświadczenie: z zamkniętych ksiąg ludności stałej, z kartoteki osób, prowadzących meldunki, oraz inne, wynikające z trybu urzędowania	„ 3.—
2) za poświadczenie zamieszkania lub tożsamości	„ 3.—
3) „ wyciągi z rejestru mieszkańców	„ 2.—
4) za odpis:	
a) dowodu zamieszkania lub zmiany zamieszkania	„ 3.—
b) potwierdzenie zameldowania lub wymeldowania	„ 2.—
c) zgłoszeń kart meldunkowych	„ 3.—

d) dokumentu, znajdującego się w Archiwum Wydziału zł.	3.—
e) dokumentu, znajdującego się w Archiwum Wydziału
w języku obcym	4.—
5) za informację:	
a) ustną z zamkniętych ksiąg ludności stałej, starych
domowych ksiąg meldunkowych, archiwum kart
meldunkowych i rodzinnych	2.—
b) adresową	0.20
c) adresową telefoniczną	0.40
6) za przesłanie pisma w sprawie informacji adresowej	0.35
- Uwaga: Podania dotyczące pkt. 4) lit. b) i c) oraz pkt. 5) i 6),
nie podlegają opłacie.

III. w Wydziale Zdrowia Publicznego:

1) za komisyjne badanie stanu sanitarno-technicznego nieru-
chomości lub niektórych obiektów nieruchomości, doko-
nywane na żądanie właścicieli tychże	25 —
2) za legitymację na prawo wstępu do rzeźni	0.50
3) za zezwolenie na wywóz psów	3.—

IV. w Wydziale Przemysłowym I Instancji:

1) za potwierdzenie zgłoszenia:	
a) przedsiębiorstwa handlowego:	
I kat. świadectwa przemysłowego	75.—
II " " "	50.—
III " " "	20.—
IV " " "	5.—
b) przedsiębiorstwa przemysłowego lub rzemieślniczego:	
I kat. świadectwa przemysłowego	100.—
II " " "	75.—
III " " "	75.—
IV " " "	75.—
V " " "	50.—
VI " " "	20.—
VII " " "	20.—
VIII " " "	10.—
c) przedsiębiorstwa przewozowego osób dorożkami konnymi	5.—
d) przedsiębiorstwa przewozowego towarów	
wozami meblowymi	50.—
" ciężarowymi	10.—
platformami	10.—
resorkami	5.—

e) przedsiębiorstwa usługowego:		
postańców tragarzy	zł.	3.—
" ręcznych	"	3.—
" z wózkami	"	3.—
f) drobnego handlu ulicznego	"	3.—
2) za kartę jazdy dla powożącego	"	2.—
3) za numer rejestracyjny metalowy dla konnych środków lokomocji	"	3.—
4) za wydanie licencji na przemysł okrzęzny	"	7.50
5) za wydanie legitymacji komiwojazerowi i samodzielnemu agentowi handlowemu	"	20.—
6) za kartę rzemieślniczą	"	10.—
7) za zatwierdzenie projektu urządzenia przedsiębiorstwa przemysłowego lub handlowego bez planów na zasadzie szczegółowego opisu lokalu i urządzeń za 1 m. kw. po	"	0.25
8) za zatwierdzenie projektu urządzenia przedsiębiorstwa przemysłowego lub handlowego od Sekcji o wymiarze 20 x 33 cm. całej lub zaczętej:		
I i II kat. świad. handl. oraz IV i V kat. świad. przem.	"	15.—
III " " " " VI " " " "	"	12.—
IV " " " " VII i VIII " " " "	"	7.—
9) za wydanie koncesji na prowadzenie przedsiębiorstw koncesjonowanych:		
I kat. świad. handl. oraz IV kat. świad. przem.	"	100.—
II " " " " V i VI " " " "	"	50.—
III " " " " VII i VIII " " " "	"	25.—
10) za udzielenie zezwolenia od obowiązku wykazania dowodu uzdolnienia	"	5.—
11) za zatwierdzenie Statutu Cechu	"	20.—
12) za sprawdzenie techniczne przedsiębiorstwa przemysłowego lub handlowego:		
I kat. świad. handl. oraz IV kat. świad. przemysł.	"	25.—
II " " " " V i VI " " " "	"	15.—
III " " " " VII " " " "	"	10.—
IV " " " " VIII " " " "	"	5.—
13) za komisyjne badanie lokalu i urządzenia lub miejsca upatrzonego na urządzenie:		
a) przedsiębiorstwa przemysłowego:		
I, II, III kat. świadectwa przemysłowego	"	100.—
IV i V " " " "	"	50.—
VI " " " "	"	25.—
VII i VIII " " " "	"	10.—

b) przedsiębiorstwa handlowego:

I i II kat. świadectwa przemysłowego	zł.	30.—
III i IV „ „ „	„	10.—

V. w Wydziale Technicznym:**A. Oddział Regulacji Miasta:**

- 1) Za zaopiniowanie projektu budowlanego pod względem zamierzeń regulacyjnych „ 5.—
- 2) za wykaz reperów niwelacyjnych (od jednego punktu) „ 0 50
- 3) za wykaz spórzędnych i kierunku z rysunkiem topograficznym (od jednego punktu) „ 1.—
- 4) za zaświadczenia o dopuszczalności zabudowy działki itp. „ 3.—
- 5) za zaświadczenia w celu nadania numeru hipotecznego posesji „ 30.—
- 6) za zaświadczenia, dotyczące numerów porządkowych posesyj „ 3.—
- 7) za stwierdzenie zgodności odrysu planu parcelacji z oryginałem (od dcm² planu) „ 1.—
- 8) za wyznaczenie na gruncie linii zabudowania przy budowie budynku:
 - o 1 lub 2 izbach mieszkalnych „ 10.—
 - „ 3 „ 4 „ „ „ 20.—
 - „ 5 „ 6 „ „ „ 30.—
 - ponad 6 izb „ 40.—
 - oraz budynku o lokalach handlowych i przemysłowych „ 40.—

U w a g a: za wyznaczenie linii zabudowania budynku narożnego pobiera się o 50°/o więcej.
- 9) za wyznaczenie poziomu chodnika w związku z budową pobiera się połowę opłat, wyszczególnionych w pkt. 8.
- 10) za wszelkie inne czynności miernicze, nie objęte niniejszym statutem, pobiera się opłatę według rzeczywistego kosztu robocizny z dodaniem 30°/o na amortyzację instrumentów, przyrządów mierniczych, rysunkowych itp., na przejazdy i wszelkie inne wydatki.

powierzchnia terenu w ha

	od: 0,0	0,5	1,0	1,5	2,0	2,5	3,0	4,0	6,0	8,0	ponad
	do: 0,5	1,0	1,5	2,0	2,5	3,0	4,0	6,0	8,0	10,0	10,0
11) za wkreślenie danych regulacyjnych na planie sytuacyjnym	zł. 5.-	5.-	10.-	10.-	10.-	10.-	15.-	15.-	15.-	20.-	2.- za 1 ha
12) za wyznaczenie osi ulic na gruncie	zł. 20.-	30.-	40.-	50.-	60.-	70.-	80.-	100.-	120.-	130.-	13.- za 1 ha

- 4) za sprawdzenie zestawienia kosztów budowy lub kosztorysu wykonawczego oprócz opłaty zasadniczej zł. 10.— (dziesięć) 1‰ (pro mille) od sumy zestawienia lub kosztorysu.
- 5) za przyznanie pożyczki łącznie z konwersją: do sumy zł. 6.000.— wolne od opłaty powyżej sumy zł. 6.000.— 2‰.

VI. w Archiwum Miejskim:

- 1) Za odpis aktu całkowitego, sporządzony i uwierzytelniony przez Archiwum Miejskie, za każdą stronę zapisaną całkowicie lub częściowo:
 - a) z akt, pisanych w wieku XIX i XX zł. 2.—
 - b) „ „ „ XVIII „ 3.—
- 2) za odpis aktu całkowitego, sporządzony przez petenta, a tylko uwierzytelniony przez Archiwum Miejskie — 50‰ opłat, przewidzianych w punkcie 1) lit. a) i b)
- 3) za wyciąg aktu lub zaświadczenia, wydany na podstawie materiałów archiwalnych — za każdą stronicę pełną lub zaczęłą
 - a) z akt, pisanych w wieku XIX i XX „ 3 —
 - b) „ „ dawniej „ 4.—
- 4) za stwierdzenie przez Archiwum Miejskie, że odrys mapy, planu lub fotografia jakiegokolwiek dokumentu, zostały sporządzone przez petenta z egzemplarza przechowanego przez Archiwum Miejskie, od każdego arkusza planu, mapy lub zdjęcia, „ 2.—
- 5) przy poszukiwaniach genealogicznych opłaty, przewidziane w punktach 1, 2, 3 i 4 podwyższa się o 100‰, o ile jednak wywód genealogiczny potrzebny jest do ustalenia obywatelstwa polskiego — stosuje się opłaty normalne,
- 6) gdyby poszukiwania archiwalne dla jednej osoby w tej samej sprawie zajęły więcej niż dwa dni czasu jednego urzędnika archiwalnego, wówczas — niezależnie od opłat, przewidzianych w punktach 1, 2, 3 i 4 — pobiera się opłatę archiwalną dodatkową za poszukiwania — zł. 1.—
a przy genealogicznych poszukiwaniach — „ 2,—
za każdą przejrzaną księgę, teczkę, fascykuł lub dokument.

- 7) opłatę od podań właścicieli wszelkich depozytów, złożonych w Archiwum Miejskim oraz prawa korzystania z tego rodzaju akt przez właścicieli depozytów normuje układ depozytowy. Jeżeli takiego układu nie ma, wówczas od właścicieli depozytów wieczystych pobiera się opłaty ulgowe w wysokości 50%, a od właścicieli depozytów czasowych opłaty normalne.

§ 8.

Pobór i wysokość miejskiej opłaty administracyjnej za czynności, wykonywane przez Zarząd Miejski w Łodzi przy wydawaniu pozwoleń na budowę i użytkowanie budynków i przyłączenie ich do miejskiej sieci kanalizacyjnej, normują odrębne miejscowe przepisy, wydane w trybie art. 410 pkt. 12 i art. 415 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. nr 23, poz. 202), zmienionego ustawą z dnia 14 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. nr 56, poz. 405).

§ 9:

Za załatwienie podań, wniesionych do Zarządu Miejskiego nie mogą być pobierane opłaty nieprzewidziane w niniejszym statucie oraz w miejscowych przepisach, powołanych w § 8.

§ 10.

Opłatę administracyjną uiszcza się w zasadzie z góry bądź przez naklejenie znaczków miejskiej opłaty administracyjnej na pierwszej stronie podania (telegramu, protokołu), bądź przez wniesienie należności gotówką w kasie Zarządu Miejskiego w Łodzi z dołączeniem do podania kwitu kasowego.

Można je uiszczyć z dołu za czynności, przewidziane w § 7 rozdz. V lit. A pkt. 10, 12, 13 i 14 oraz lit. C pkt. 5.

§ 11.

Celem uiszczenia miejskiej opłaty administracyjnej za pomocą znaczków należy je niezwłocznie skasować — bądź przez przepisanie znaczków nazwiskiem kasującego i datą skasowania, bądź przez nałożenie odpowiedniej pieczęci Zarządu Miejskiego. Pozostający w Zarządzie Miejskim akt sprawy, w związku z którą uiszczono opłatę, winien być zaopatrzony w adnotację następującej treści: „Miejską opłatę administracyjną w wysokości zł. pobrano”. Adnotację powyższą podpisuje urzędnik, upoważniony przez kierownictwo Wydziału do kontroli poboru opłat. Na wydawanych dokumentach pobranie opłaty powinno być zaznaczone odpowiednią wzmianką w treści, np.: „Miejską opłatę administracyjną skasowano na podaniu”.

§ 12.

Skutki nieuiszczenia opłat, wynikających z niniejszego statutu, oraz sposób ich ściągnięcia reguluje art. 107 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. nr 36, poz. 341).

§ 13.

Zwrot nienależnie uiszczonej opłaty zarządza się tylko na prośbę zainteresowanego, wniesioną najpóźniej w terminie dwutygodniowym od dnia uiszczenia opłaty.

§ 14.

1) Statut niniejszy wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia następującego po jego ogłoszeniu w Łódzkim Dzienniku Wojewódzkim.

2) Z dniem wejścia w życie statutu niniejszego tracą moc poprzednie przepisy miejskie, dotyczące miejskiej opłaty administracyjnej, uregulowanej statutem niniejszym.

Tymczasowy Prezydent Miasta
(—) *Mikołaj Godlewski*
(MIKOŁAJ GODLEWSKI)

OKÓLNIK Nr 14.

DO
WSZYSTKICH WYDZIAŁÓW, URZĘDÓW
i PRZEDSIĘBIORSTW ZARZĄDU MIEJSKIEGO
w MIEJSCU.

PRZEDMIOT:
ZAPRZESTANIE WYDAWANIA LE-
KARSTW PRACOWNIKOM MIEJSKIM
PRZEZ APTEKĘ SZPITALNĄ.

Niniejszym zawiadamiam, że, poczynając od dnia 15 września rb., Miejska Apteka Szpitalna, jako nieposiadająca licencji na sprzedaż leków, lekarstw na rachunek osobisty pracowników Zarządu Miejskiego wydawać nie będzie.

Łódź, dnia 10 sierpnia 1937 roku
Tymczasowy Prezydent Miasta
(—) *Mikołaj Godlewski*
(MIKOŁAJ GODLEWSKI)

OKÓLNIK Nr 15.

DO
WSZYSTKICH WYDZIAŁÓW, URZĘDÓW
i PRZEDSIĘBIORSTW ZARZĄDU MIEJSKIEGO
w MIEJSCU.

PRZEDMIOT:
ZAKAZ ZALECENIA, KOLPORTAŻU
I SPRZEDAŻY WYDAWNICTW W
BIURACH WYDZIAŁÓW, URZĘDÓW
I PRZEDSIĘBIORSTW ZARZĄDU
MIEJSKIEGO W ŁODZI.

W Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych nr 19 z dnia 20 lipca 1937 roku ukazał się okólnik nr 41 Pana Ministra Spraw Wewnętrznych w sprawie zakazu zalecenia, kolportażu i sprzedaży wydawnictw przez instytucje społeczne i osoby prywatne wśród urzędów i instytucyj administracji państwowej i samorządowej i ich pracowników.

Opierając się na powyższym zarządzeniu, zakazuję kolportażu i rozprzedaży wydawnictw w biurach Wydziałów, Urzędów i Przedsiębiorstw Zarządu Miejskiego oraz wydawania osobom zainteresowanym jakichkolwiek pism, zalecających wydawnictwa, przez te osoby sprzedawane.

Za ścisłe przestrzeganie niniejszego zarządzenia czynię odpowiedzialnymi PP. Naczelników Wydziałów, Urzędów i Dyrektorów Przedsiębiorstw.

Łódź, dnia 10 sierpnia 1937 roku
Tymczasowy Prezydent Miasta
(—) *Mikołaj Godlewski*
(MIKOŁAJ GODLEWSKI)

OBWIESZCZENIE.

Działając w trybie art. 48 Ustawy z dnia 23 marca 1933 roku o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorialnego (Dz. U. R. P. nr 35, poz. 294), podaję do publicznej wiadomości — w uzupełnieniu obwieszczenia Tymczasowego Prezydenta Miasta Łodzi z dnia 9 marca 1937 roku — że na terenie m. Łodzi mogą być uznane za obowiązujące również śmietnice innych typów, które według uznania Zarządu Miejskiego będą czyniły zadość wymaganiom techniczno-sanitarnym i celowości.

Łódź, dnia 22 lipca 1937 roku.

Tymczasowy Prezydent Miasta

(—) *Mikołaj Godlewski*

(MIKOŁAJ GODLEWSKI)

OGŁOSZENIE.

Na podstawie art. 151 Ordynacji Podatkowej (Dz. U. R. P. z 1936 r. nr. 14 poz. 134) Zarząd Miejski wzywa niżej wymienionych do zgłoszenia się w biurze Wydziału Podatkowego przy ul. Zawadzkiej 1 (front, II piętro, pokój 12) celem odbioru pism, nadesłanych przez

2 Urząd Skarbowy w Łodzi — nakazy płatnicze na państwowy podatek od nieruchomości na 1937 r.

Nr ks. b.	18	Ostrowski Beniamin, Al. I Maja nr 97
" " "	20	Kon Leon, Al. I Maja nr 105
" " "	55	Czerniak Genowefa, Chłopickiego nr 59

5 Urząd Skarbowy w Łodzi — nakazy płatnicze na państwowy podatek przemysłowy od obrotu na 1936 rok.

Nr ks. b.	13	Ajnszyndler Mojsio, Lotnicza 11
" " "	2658	Augustyniak Janina, Zgierska 168
" " "	127	Blajwas Szlojma i Redło Beniamin, Drukarska 9
" " "	2468	Białkówna Maria, Wrześnińska 22
" " "	2562	Bindner Maria, Zgierska 106
" " "	2471	Bryczkowska Janina, Wrześnińska 73
" " "	208	Bujalska Zofia, Al Unii 9
" " "	237	Ciechanowski Sruł, Zgierska 72
" " "	238	Cieniewski Stanisław, Antoniego 8
" " "	303	Dodni Josek, Lutomierska 23
" " "	990	Dohn Ryszard, Limanowskiego 64
" " "	328	Dzięgielewska Julianna, Lutomierska 21
" " "	2477	Ferszt Rywka, Lutomierska 10
" " "	2564	Finkielsztajn Fiszel, Zgierska 82
" " "	417	Fried Josek, Lutomierska 23
" " "	991	Gabak Antoni, Limanowskiego 207
" " "	2665	„Bazar Rozmaitości”, Zgierska 150
" " "	2481	Gelbardt Chaskiel, Rybna 28
" " "	992	Grabarczyk Józef, Św. Antoniego 8

Nr ks. b.	2616	Goszczyński Aleksander, Limanowskiego 27
" " "	597	Grünschlos Hugon, Piotrkowska 4
" " "	598	Grodzińska Stefania, Limanowskiego 67
" " "	2637	Hocer Moszek, Drewnowska 11
" " "	2546	Jaszczyk Stanisław, Srebrzyńska 85
" " "	962	Kirsch Olga, Zgierska 112
" " "	1017	Klajenberg Jankiel, Limanowskiego 31
" " "	2718	Kleszczewski Wincenty, Św. Antoniego 8
" " "	2490	Kligman Masza, Lutomska 10
" " "	1050	Kochmański Kazimierz, Limanowskiego 132
" " "	1066	Kohn Chaja Sura, Lotnicza 32
" " "	2670	Krzymianowski Józef, Lotnicza 13
" " "	2552	Kukuła Władysław, Kopernika 38
" " "	2720	Lewandowska Maria, Wrześnińska 34
" " "	1224	Lewkowicz Szlama i Tabacznik Motyl, Gęsia 2
" " "	1253a	Linke Bronisława, Piwna 22
" " "	2642	Mącznik Hersz Lajb, Zgierska 24
" " "	2031	Markiewicz Haim Icek, Stryków-St. Rynek 5
" " "	1337	Markus Feria Łaja, Rybna 2
" " "	2724	Markiewicz Izrael, Lipowa 44
" " "	2644	Milsztajn Godel, Lutomska 7
" " "	1421	Morgentaler Hersz, Lutomska 23
" " "	2511	Mucha Helena, Limanowskiego 176
" " "	2514	Patora Bernard, Limanowskiego 66
" " "	1592	Pietrzak Aleksander, Lutomska 62
" " "	2556	Rajzmam Josek, Limanowskiego 71
" " "	2747	Rotenberg Lajbuś, Lotnicza 19
" " "	2678	Sierecki Franciszek, Urzędnicza 5
" " "	2558	Smek Franciszek, Limanowskiego 143
" " "	2033	Stenzel Otto, Zgierska 126
" " "	1915	Stryczyńska Anna, Klonowa 26
" " "	2559	Świętowicz Józef Hersz, Limanowskiego 235
" " "	641	Szyncholec Juda, Bazarna 4
" " "	2681	Szczawiński Hersz, Mielczarskiego 13
" " "	2585	Szlezinger Hersz Wolf, Bazarna 6
" " "	1990	Szmigielska Zofia, Limanowskiego 59
" " "	2623	Schmidt Elza, Sierakowskiego 46
" " "	744	Prywatne Pogotowie Lekarskie, Zgierska 56
" " "	2650	Traksbetryger Aron, Rybna 17
" " "	2149	Trojanowski Waclaw, Limanowskiego 221
" " "	2163	Ulewicz Stanisław, Kniaziewiczza 6
" " "	2541	Wadowski Sruł, Lutomska 21

11 Urząd Starbowy w Łodzi — postanowienia na 1936 rok.

Nr 144/36	Stobiecki Leon, Wodna 10
„ 652/O.O.K./35	Rozental Salomon, Kilińskiego 96
„ 129/36	Jaczak Jadwiga, Sienkiewiczza 52

orzeczenia karne:

Nr 328/35	Binos Anna, N-Zarzewska 72
-----------	----------------------------

- Nr 86/35 Koleczko Józef, Nawrot 17
 „ 342/35 Brzeziński Henryk, Legionów 47
 „ 19/36 Gilman Icko, Sienkiewicza 61
 „ 168/36 Kadler Fryderyk, Żelazna 11
 „ 148/36 Kutas Wolf, Wodny Rynek 14
 „ 154/36 Szternfeld Juda Lajb, Wysoka 48
 „ 166/36 Studziński Feliks, Rokicińska 9
 „ 102/36 Nalepa Ela, Rokicińska 39

zawiadomienia:

- Nr 136/34 Frenkiel B-cia, Pomorska 50
 „ 108/34 Orbach Regina, Piotrkowska 104
 „ 152/34 Goldberg Majer, Nawrot 14
 „ 22/34 Hiller Perla Mechla, Główna 62
 „ 81/34 Man Mendel Majer, Sienkiewicza 63
 „ 18/34 Gutkowski Walerian, Przejazd 33
 „ 147/34 Nechamkis Abe, Nawrot 10
 „ 65/34 Wąsik Bolesław, Rokicińska 10
 „ 132/34 Szeps Samuel, Kilińskiego 130
 „ 110/34 Bostołow Izaak, Kilińskiego 95
 „ 11/34 Frajnd Wolf, Kilińskiego 95
 „ 94/34 Błaszowski Michał, Nawrot 34
 „ 55/34 Rogoziński Maks, Dowborczyków 19
 „ 47/34 Otto Adam, Kilińskiego 133
 „ 15/34 Goldberg Chaskiel, Nawrot 93
 „ 16/34 Goldberg Moszek, Nawrot 93
 „ 112/34 Radziłowska Irena, Rokicińska 137
 „ 42/34 Łukański Stefan, Rokicińska 51
 „ 62/34 Tomaszewski Roman, Niska 5,7
 „ 97/34 Eizenberg Fiszel, Główna 61
 „ 61/34 Schimoch Marta, Sienkiewicza 57

zawiadomienie o ryczałcie:

- Nr 102/34 Kuchler Fryderyk, Sienkiewicza 71

nakazy płatnicze na państwowy podatek przemysłowy od obrotu na 1936 rok:

- Nr rej. wym. 292/36 Kurasiński Stanisław, Rokicińska 69
 „ „ „ 323/36 Bensch Regina, Targowa 16
 „ „ „ 154/36 Herszlikowicz Maria, Kilińskiego 20
 „ „ „ 297/36 Nowiński Jan, Przędzalniana 37
 „ „ „ 148/36 Gramińska Helena, Dobra 3
 „ „ „ 346/36 Kutas Wolf, Wodny Rynek 14
 „ „ „ 472/36 Klimówna Elza, Piotrkowska 116
 „ „ „ 338/36 Magier Gustaw, Główna 30
 „ „ „ 540/36 Klajman Cudek, Główna 69
 „ „ „ 563/36 Kasprzak Franciszek i S-ka, Kilińskiego 158
 „ „ „ 380/36 Wuczyńska Marianna, Kilińskiego 124
 „ „ „ 506/36 Bergman Hugo, Nawrot 8
 „ „ „ 1201/77/35 Bryl Kazimierz, Gołębia 11

Po upływie czterech tygodni od daty ukazania się niniejszego ogłoszenia w Łódzkim Dzienniku Wojewódzkim doręczenia uważa się za uskutecznione.

Łódź, dnia 20 lipca 1937 roku
Tymczasowy Prezydent Miasta
(—) *Mikołaj Godlewski*
(MIKOŁAJ GODLEWSKI)

OGŁOSZENIE.

Zarząd Miejski w Łodzi, zgodnie z art. 2 ust. (1) ustawy z dnia 2 lipca 1937 roku o likwidacji mienia opuszczonego (Dz. U. R. P. nr 52, poz. 405, z dnia 14 lipca 1937 roku), podaje niniejszym do powszechnej wiadomości ogłoszenie — w brzmieniu ustalonym przez Pana Wojewodę Łódzkiego — treści przepisów, zawartych w art. 1, art. 3 ust. (1) art. 5, art. 6 ust. (1), art. 9 ust. (1), ust. (2) ust. (3) i ust. (4), art. 14 ust. (1), art. 15 ust. (1) i (2), art. 16 ust. (1) i (2) oraz art. 21 ust. (1) wymienionej ustawy.

Łódź, dnia 31 lipca 1937 roku.
Tymczasowy Prezydent Miasta
w/z (—) *Antoni Pączek*
Tymczasowy Wiceprezydent Miasta.

OGŁOSZENIE.

o likwidacji mienia opuszczonego.

Na podstawie art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 1937 roku o likwidacji mienia opuszczonego (Dz. U. R. P. nr 52, poz. 405 z dnia 14 lipca 1937 roku) podaję do powszechnej wiadomości treść przepisów zawartych w art. 1, art. 3 ust. (1) art. 5, art. 6 ust. (1), art. 9 ust. (1), ust. (2), ust. 3 i ust. (4), art. 14, ust. (1), art. 15 ust. (1) i ust. (2), art. 16 ust. (1) i ust. (2) oraz art. 21 ust. (1) wymienionej ustawy:

Art. 1.

(1) Znajdujące się na obszarach mocy obowiązującej kodeksu cywilnego Królestwa Polskiego z 1825 r. oraz tomu X Zводу praw mienie osób:

- a. nieobecnych, których nieobecność w rozumieniu art. 36 i nast. kodeksu cywilnego Królestwa Polskiego z 1825 r. rozpoczęła się przed dniem 1 stycznia 1922 r., chociażby osoby te zostały uznane przez sąd za zaginione i chociażby ich mieniem zarządzał kurator przez sąd wyznaczony,
- b. zmarłych i uznanych za zmarłe, których mienie nie znajduje się w posiadaniu albo użytkowaniu choćby faktycznym spadkobierców lub ich prawnych następców, jeżeli śmierć ustalona aktem zejścia, bądź orzeczeniem sądowym, nastąpiła przed dniem 1 stycznia 1922 r., a co do osób wymienionych w pkt. a) — także po tej dacie ulega likwidacji stosownie do przepisów ustawy niniejszej

2. Mienie, wymienione w ust. (1), w dalszych przepisach ustawy zwane będzie mieniem opuszczonym.

Art. 3.

(1) Każdy, kto posiada mienie opuszczone lub zarządza takim mieniem, obowiązany jest zgłosić szczegółowe dane, dotyczące tego mienia, zarządowi gminy, na której

obszarze znajduje się mienie. Zgłoszenia należy dokonać najpóźniej przed upływem trzech miesięcy, licząc od dnia ogłoszenia, przewidzianego w artykule poprzedzającym.

Art. 5.

(1) Od dnia wejścia w życie ustawy niniejszej osoby, posiadające mienie opuszczone lub nim zarządzające, nie mogą bez zezwolenia sądu dokonywać czynności, przekraczających zwykły zarząd, chociażby z innego tytułu były uprawnione do wykonywania takich czynności; nie mogą być również ujawnione w wykazach hipotecznych czynności uprzednio zawarte, chyba, że czynności te nie przekraczają zwykłego zarządu lub zostały dokonane za zezwoleniem sądu albo że sąd zezwoli na ich ujawnienie.

(2) Z tym dniem nadzór nad mieniem opuszczonym, którym nie zarządza kurator ani opiekun, obejmują wojewódzkie władze administracji ogólnej.

Art. 6.

(1) Po zbadaniu danych, przedstawionych przez kuratorów, opiekunów, zarządy gmin lub inne władze i osoby, i po przeprowadzeniu w razie potrzeby odpowiednich dochodzeń, wojewódzka władza administracji ogólnej przekaze zebrane dane właściwemu sądowi okręgowemu, w którego okręgu znajduje się mienie opuszczone, z wnioskiem o wszczęcie postępowania likwidacyjnego.

Art. 9.

(1) O wszczęciu postępowania likwidacyjnego sąd zawiadomi wojewódzką władzę administracji ogólnej, która poda to postanowienie sądu do publicznej wiadomości przez ogłoszenie w Dzienniku Wojewódzkim oraz w czasopiśmie poczytnym w danej miejscowości.

(2) Ponad to wojewódzka władza administracji ogólnej zarządzi niezwłocznie ogłoszenie postanowienia o wszczęciu postępowania likwidacyjnego w sposób przyjęty zwyczajem miejscowym w gminie, na której obszarze znajduje się mienie podlegające likwidacji.

(3) Jeżeli w skład mienia opuszczonego wchodzi budynki mieszkalne, jeden egzemplarz ogłoszenia winien być umieszczony na tych budynkach.

(4) Ogłoszenia winny zawierać wezwanie osób, roszczących sobie prawa do mienia opuszczonego oraz wierzycieli, by zgłosili swe roszczenia należycie uzasadnione do sądu okręgowego w terminie 6-miesięcznym od daty ogłoszenia w Dzienniku Wojewódzkim. W ogłoszeniach należy zaznaczyć, że jeżeli nieobecny, którego mienie ma być zlikwidowane, nie zgłosi się w terminie wskazanym w ogłoszeniu, może nastąpić uznanie go za zmarłego.

Art. 14.

(1) Po zamknięciu rozprawy sąd orzeka bądź umorzenie postępowania likwidacyjnego, bądź przeniesienie własności mienia opuszczonego na Skarb Państwa lub związek samorządowy.

Art. 15.

(1) Jeżeli do mienia opuszczonego zgłosiły roszczenia osoby, które były spadkobiercami w razie śmierci nieobecnego, lub jeżeli sąd ustalił, że mienie opuszczone znajduje się w posiadaniu albo użytkowaniu choćby faktycznym takich osób, a w obu tych przypadkach zachodzą określone w art. 46 i nast. kodeksu cywilnego Królestwa Polskiego z 1825 r. warunki uznania nieobecnego za zmarłego, sąd wyda bez dokonywania ogłoszenia postanowienie o uznaniu nieobecnego za zmarłego i przyzna mienie opuszczone spadkobiercom.

(2) Jeżeli w przypadkach, określonych w ustępie poprzednim, brak warunków uznania nieobecnego za zmarłego, sąd przyzna posiadanie i użytkowanie mienia opuszczonego osobom, które byłyby spadkobiercami nieobecnego, gdyby zmarł on w dniu ogłoszenia o wszczęciu postępowania likwidacyjnego w Dzienniku Wojewódzkim (art. 9). Gdyby dla tego mienia opuszczonego był ustanowiony kurator, kuratela będzie uchylona z chwilą uprawomocnienia się postanowienia o przyznaniu posiadania i użytkowania mienia opuszczonego.

Art. 16.

(1) Orzekając przeniesienie własności, sąd orzeknie równocześnie o wysokości wierzytelności, jakie mają być zaspokojone z tego mienia.

(2) Wierzyciele, którzy nie zgłosili swych wierzytelności przed wydaniem orzeczenia o przeniesieniu własności lub zgłosili je dopiero po upływie terminu, przewidzianego w art. 9, i nieusprawiedliwili spóźnienia, a których wierzytelności nie były zabezpieczone hipotecznie, ani też nie były znane osobie, na której rzecz nastąpiło przeniesienie własności, nie mogą dochodzić swych roszczeń przeciwko Skarbowi Państwa, ani przeciwko związkom samorządowym z tytułu przeniesienia własności mienia opuszczonego na te osoby.

Art. 21.

(1) Przepisy ustawy niniejszej stosuje się odpowiednio ze zmianami wskazanymi poniżej także do mienia nieruchomości osób, które w dniu ogłoszenia ustawy niniejszej nie mają na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej wyłącznego miejsca zamieszkania i są obywatelami państwa, które nie uznaje lub po dniu 1 stycznia 1922 roku nie uznawało, choćby przejściowo prawa własności obywateli polskich do ziemi; nie dotyczy to przypadków, gdy osoby takie nabyły mienie jako cudzoziemcy na podstawie zezwolenia władzy polskiej.

Art. 30.

Kto nie wykona obowiązku przewidzianego art. 3 ust. (1) lub w art. 4 — podlega w drodze administracyjnej karze aresztu do 3 miesięcy lub grzywny do 3 000 zł.

Wojewoda:

(—) *Al. Hauke-Nowak.*

OGŁOSZENIE.

Na podstawie art. 151 Ordynacji Podatkowej (Dz. U. R. P. z 1936 r. nr 14, poz. 134) Zarząd Miejski wzywa niżej wymienionych do zgłoszenia się w biurze Wydziału Podatkowego przy ul. Zawadzkiej 1 (front, II piętro, pokój 12) celem odbioru pism, nadesłanych przez

9 Urząd Skarbowy w Łodzi:

orzeczenia karne:

Nr rej. karn.	71/37	Bornstein Pinkus Szymon, Cegielniana 4
„ „ „	66/37	Grosman Rubin Majer, Piotrkowska 38
„ „ „	39/37	Kotlicki Adam, Traugutta 6

nakazy płatnicze na państwowy podatek przemysłowy od obrotu na 1936 rok.

Nr ks. bier.	91	Belchatowski Jankiel, Kilińskiego 39
" "	"	171 Binszok Josek, Kilińskiego 40
" "	"	2841 Boczek Jochil Majer, Kilińskiego 27
" "	"	235 Bornstein Pinkus Szymon, 11-go Listopada 77
" "	"	2873 Cytryn Pinchos, Piotrkowska 18
" "	"	782 Grosman Rubin Majer, Piotrkowska 38
" "	"	915 Chęcińska Tauba, Cegielniana 16
" "	"	2905 Jochimowich Abram, Południowa 7
" "	"	1569 Micz Chaim Luzer, Kamienna 14
" "	"	1759 Pfefer Majer, Wolborska 38
" "	"	2847 Strykowski Icek, Kilińskiego 40
" "	"	2398 Trybownik Wolf, Narutowicza 40
" "	"	2469 Wajnryb Moszek, Kamienna 2
" "	"	2837 Zylbersztajn Szapsa, Cegielniana 36

Po upływie czterech tygodni od daty ukazania się niniejszego ogłoszenia w Łódzkim Dzienniku Wojewódzkim doręczenia uważa się za skuteczne.

Łódź, dnia 3 sierpnia 1937 roku.

Tymczasowy Prezydent Miasta

(—) *Mikołaj Godlewski*

(MIKOŁAJ GODLEWSKI)

OGŁOSZENIE.

Lajb Chaskiel Piotrkowski, zamieszkały w Łodzi przy ul. Mielczarskiego nr 33, zagubił zaświadczenie rejestracji wojskowej, wydane przez Wydział Wojskowy Zarządu Miejskiego w Łodzi.

OGŁOSZENIE.

Lajb Glicensztajn, zamieszkały w Łodzi przy ul. Al. 1-go Maja nr 70, zagubił potwierdzenie zgłoszenia na prawo eksploatacji platformy parokonnej wydane przez Wydział Przemysłowy Zarządu Miejskiego w Łodzi.

OGŁOSZENIE.

Rachmil Malbin, zamieszkały w Łodzi przy ul. Kilińskiego nr 70, zagubił potwierdzenie zgłoszenia na eksploatację platformy jednokonnej wydanej przez Wydział Przemysłowy Zarządu Miejskiego w Łodzi.

OGŁOSZENIE.

Maks Vogt, zamieszkały w Łodzi przy ul. Pojezierskiej nr 13, zagubił potwierdzenie zgłoszenia na prowadzenie wytwórni wyrobów dzianych, wydane przez Wydział Przemysłowy Zarządu Miejskiego w Łodzi.

OGŁOSZENIE.

Firma Grinberg i Widawski, (Łódź, ul. Podrzeczna nr 21) zagubiła znak rejestracyjny pojazdu konnego nr 2452 na rok 1937, wydany przez Wydział Przemysłowy Zarządu Miejskiego w Łodzi.

OGŁOSZENIE.

Szulim Brym, zamieszkały w Łodzi przy ul. Sienkiewicza nr 37, zagubił dowód rejestracji wojskowej rocznika 1918, wydany przez Wydział Wojskowy Zarządu Miejskiego w Łodzi.

OGŁOSZENIE.

Reinhold Fice, zamieszkały w Łodzi przy ul. Napiórkowskiego nr 77, zagubił 2 znaki rejestracyjne wozów nr nr 2294 i 2296, wydane przez Wydział Przemysłowy Zarządu Miejskiego w Łodzi w 1937 roku.

OGŁOSZENIE.

Julian Jerzy Grodzicki, zamieszkały w Łodzi przy ul. Zielnej nr 13, zagubił dowód rejestracji wojskowej z 1935 roku, wydany przez Wydział Wojskowy Zarządu Miejskiego w Łodzi.

OGŁOSZENIE.

Chil Wolf Szmulewicz vel Naparstek, zamieszkały w Łodzi przy ul. Sienkiewicza nr 20, zagubił kartę rejestracji wojskowej, wydaną w 1936 roku przez Konsulat w Tel-Awiw (Palestyna).

OGŁOSZENIE.

Symcha Frydman, zamieszkały w Łodzi przy ul. Pomorskiej 32, zagubił kartę rzemieślniczą, wydaną przez Wydział Przemysłowy Zarządu Miejskiego w Łodzi na prowadzenie zakładu blacharskiego przy ul. Cegielnianej nr 2.

OGŁOSZENIE.

Władysław Goliński, zamieszkały w Łodzi przy Al. Kościuszki nr 4, zagubił dowód zastawu dwóch pożyczek inwestycyjnych nr 42/7/1458, wydany przez Komunalną Kasę Oszczędności m. Łodzi.

OGŁOSZENIE.

Icek Ber Grosplik, zamieszkały w Łodzi przy ul. P. O. W. nr 7 (dawniej ul. Piotrkowska nr 47) zagubił książeczkę wojskową, wydaną przez P.K.U. Łódź.

OGŁOSZENIE.

Kazimierz Gros, robotnik Oddziału Drogowego Wydziału Technicznego Zarządu Miejskiego w Łodzi, zam. w Dolnym Brusie (ul. Wiejska nr 4) zagubił legitymację tramwajową.

OGŁOSZENIE.

Otto Weber, zamieszkały w Łodzi przy ul. Ciepłej nr 7, zagubił prawo jazdy dorożką nr 129, wydane przez Wydział Przemysłowy Zarządu Miejskiego w Łodzi.

